

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομυχάλη 16.

NEON MEZON ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΣΤΙΑΣ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

ΚΑΙ

Καταπολέμησις τῶν συνήθων αἰτιῶν τοῦ θανάτου (*)

Πάντες γνωρίζετε τὸ ζῶον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνῶ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ βαδίζει μὲ τέσσαρας πόδας, ἐν τῷ ἐσχάτῳ γήρατι αὐτοῦ, εἶναι ἡναγκασμένον νὰ βαδίσῃ μὲ τρεῖς. Βεβαίως δέ, οὐχὶ μετ' εὐχαριστήσεως ὁ γέρον ὑποχωλαίνει οὕτω, καθόσον δὲν πταίει αὐτός, ἀλλὰ τὸ νευρικὸν καὶ μυϊκὸν αὐτοῦ σύστημα ἐξασθένησαν βαθμηδὸν οὕτως, ὥστε τὰ δύο κατώτερα αὐτοῦ ἄκρα δὲν ἐπαρκῶσιν εἰς μακρὰν ὑποστήριξιν.

Καὶ ὄντως ἡ ἐξασθένησις αὕτη τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ μυώδους ἰστού, εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν φαινόμενον τοῦ γήρατος, ἀλλ' ἥτις δὲν περιορίζεται ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον κατακυριεύει ἅπαντα τὰ τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν μέρη, ἐξαιρέσει τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας.

Μέχρι τοῦδε ἐκτὸς τῆς γενικῆς ὑγεινῆς, οὐδὲν ἕτερον ἀντιφάρμακον, εἶχε γνωσθῆ. Ἄλλ' ἤδη ἔχομεν τὰ μέσα προχειρότερα καὶ δὴ ἐπιστημονικὰ καὶ ἤττον δαπανηρά, πρὸς καταπολέμησιν τῆς γηραιᾶς ταύτης ἐξασθενήσεως. Ἡ δὲ δυνατὴ αὕτη ἐπαύξεισι τῆς νευρικῆς ἡμῶν ἐνεργείας, ἥτις κατὰ τὰς παρατηρήσεις μου καὶ τὴν προσωπικὴν μου πείραν, ὑπολογίζεται εἰς 30 ἕως 40 0/0 ἐν τῇ συνήθει ὑγεινῇ καὶ ἥτις δύναται νὰ φθάσῃ εἰς 200 ἕως 300 0/0 ἐν τῷ πλείστῳ τῶν νοσηρῶν περιστάσεων, δὲν εἶναι ποσῶς, ὡς βλέπετε, ζήτημα, ὅπερ δύναται νὰ περιφρονήσῃ τις.

(*) Ἐν τῇ γενομένῃ συνδιασκέφει εἰς τὸν στρατιωτικὸν σύλλογον τῆς Λυώνος, τῇ αἰτήσει τῆς ἀδελφικῆς Ἑταιρείας τῶν ἀπομάχων ἀιτωματικῶν, ὁ διάσημος δόκτωρ κ. Φερράν ἐποίησατο τὴν ἀκόλουθον περιπούδαστον ὁμιλίαν.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εἶναι φανερόν, ὡς εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἱ περιπτώσεις τῆς προαγωγῆς τοῦ βίου δύνανται σημαντικῶς ν' αὐξήσῃσι καὶ ὁ γέρον τρόπος τινὰ ἐνδυναμούμενος ἀνευ κινδύνου θὰ δύναται ν' ἀντεπεξέρχῃται κατὰ τῶν γριπῶν καὶ τῶν βρογχικῶν φλεγμονῶν, αἵτινες θὰ κατέβαλον αὐτὸν ἐν τῇ συνήθει ὑγεινῇ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν ἀποτελοῦμεν στήριγμα οἰκογενείας, θεώρησα καθήκον νὰ φέρω εἰς γνώσιν ὑμῶν τὰ *νέα μέσα* τῆς ἐπιβραδύνσεως τοῦ ἀναποφεύκτου ἡμῶν ταξειδίου, ἀνὰ τὰς χώρας τοῦ ἀοράτου κόσμου, διὰ μέσου τῆς νέας τοῦ γήρατος εὐρωστίας.

Τὸ πολύτιμον τοῦτο μέσον δὲν εἶναι ποσῶς νέον τῇ ἐπιστήμῃ· μόνον δὲν εἶναι τοιοῦτον, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του καὶ παρέχεται ἡμῖν διὰ τῆς *στρυχνίνης*, θεωρουμένης μέχρι τοῦδε, ὡς φοβερωτάτου δηλητηρίου, ἀλλ' ἀληθῶς μὴ ἐχούσης τοιαύτην ἰδιότητα.

Ἡ οὐσία αὕτη, ἥτις ὄντως ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διεγείρῃ τὰς νευρικὰς καὶ μυώδεις ἡμῶν ἴνας, ὡς ὁ ἠλεκτρισμὸς, ἐξάγεται ἐκ τοῦ καρύου στρύχνου, ὡς ἡ κινίνη ἐκ τῆς Κίνας. Δόσεις ἐκ δέκα ἕως εἴκοσι χιλιοστογραμμαρίων, ἰσχυρῶς κραδαίνουσι τὸ μυϊκὸν σύστημα, ἐν ᾧ τὸ δηλητήριο τοῦτο λαμβανόμενον ἐφ' ἅπαξ, εἶναι ἤδη ἐπικίνδυνον. Ὡστε ἡ κινίνη, λαμβανομένη κατ' ὄγκον, εἶναι φοβερὸν δηλητήριο, ἐν ᾧ εἰς μικροσκοπικὰς καὶ τμηματικὰς δόσεις, εἶναι θαυμάσιον ἀντιφάρμακον· καθόσον ἡ διενεργητικὴ αὐτοῦ ἐνεργεία δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ κινήτηριον σύστημα, ἀλλ' ἐπεκτείνεται μέχρι τῶν πλέον ἀποκρῦφων μερῶν τῶν συστατῶν ἰνῶν, ἥτοι τῶν ἰνῶν τῶν ἀδένων, τῶν ἐκκριτικῶν, τῶν σαλικῶν, τῶν ἰδρωτικῶν, τῶν στομαχικῶν, τῶν ἐντερικῶν, τῶν νεφρικῶν καὶ κυστικῶν, ἀρτηριακῶν καὶ φλεβικῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεθοδικῶς διδομένη καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιβουλάξιν πάσης ἐπικινδύνου ἐντερικῆς συμφορῆσεως, εἶναι κατὰ προτίμησιν, ἀναζωογονητικὸν φάρμακον.

Ὡστε τί εἶδει γενέσθαι πρὸς πραγματοποίησιν τῶν δύο τούτων ὄρων ;

Ἀπλούστατον. Νὰ θέσῃ τις εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἰατρῶν καὶ τοῦ κοινού, μικρὰς κοκκιώδεις δόσεις, μεθοδικῶς κατὰ ἡμιχιλιοστογραμμάρια ὑποδηρημένας καὶ λίαν διαλυτικὰς, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιφέρωσιν ἄμεσα καὶ ἀκριβῆ ἀποτελέσματα, ἀπηλλαγμένα ὅμως παντός κινδύνου ἐντερικῆς συμφορῆσεως. Τοῦτο δὲ πρὸ εἰκοσαετίας γίνεται, δι' ἅπαντα τὰ καλιοειδῆ φάρμακα, ὑπὸ τοῦ δημοιουργοῦ τῆς ὀσιμετρίας, τοῦ κυρίου Καρόλου Chanteaud.

Ἐκτοτε καὶ χάρις τῇ ὀσιμετρικῇ θεραπείᾳ, ἡ στρυχνίνη λαμβάνει ἐν τῇ θεραπευτικῇ τῆν ἐμπέπουσαν αὐτῇ θέσιν. Μέχρι τοῦδε, μόλις παρὰ τοῖς παραλυτικοῖς καὶ τοῖς πνευματοπότοις, ἡ κλασικὴ ἰατρικὴ διέτασσε τὴν στρυχνίνην. Ἦδη χάρις τῇ καθηγεσίᾳ σημαντικῆ ἀντενέργεια γίνεται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἰδού μεταξὺ ἄλλων ἡ γνώμη, ἣν ἐξήνεγκεν πρὸ τινος χρόνου ὁ δόκτωρ Comby, τοῦ νοσοκομείου Trousseau τῶν Παρισίων.

«Τὸ διεγερτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς στρυχνίνης, εἶπεν, εἶναι δυναμικὸν καὶ ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ ηλεκτρομοῦ. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ σιλικαὶ καὶ ἰδρωτικά ἐκκρίσεις αὐξάνονται, οἱ λειοὶ μυῶνες ἐξεγειρόνται ἢ δὲ θερμοκρασία τέλος ὑψοῦται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν σημαντικῶν δόσεων.

Δὲν περιγράφωμεν ἐπαρκῶς τὴν στρυχνίνην, προσθέτει ἀπωτέρω, ἰδίως ἐν ταῖς μεγάλας ἐξασθενήσεσι τοῦ ὀργανισμοῦ ἐξ ὧν ὀλίποτε ἀφορῶν προερχομένων. Καθόσον μέγας ὑφίσταται ἐπιφύβος περὶ τῆς χρήσεως τούτου τοῦ δηλητηρίου καὶ διότι ἡ καφεΐνη εἰσέχθη ἀπὸ τινων χρόνων εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν. Ἡ δὲ καφεΐνη εἶναι ἐξαίρετον ἐρεθιστικὸν φάρμακον ἀναμφιδόλως, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμνη νὰ λησμονώμεν τὸν μέγαν τούτον παράγοντα, τὴν στρυχνίνην, ἣς τινος ἢ συνετῆ χρήσις δὲν παρουσιάζει οὐδαμῶς κίνδυνον.»

Ἡ στρυχνίνη διδομένη κατὰ 1/3 χιλιοστογραμμάριον οὐδένα κίνδυνον μεταδίδει καὶ ἡ λήψις αὐτῆς εἶναι εὐχερῆστατη. Ἐνῶ ἡ καφεΐνη, ἣς ἡ ἐνέργεια διαφέρει τῆς στρυχνίνης, ἔχει τὰς ἐξῆς ιδιότητες: Ἐλαττοῖ τὴν ὄρεξιν, ἐνῶ ἡ στρυχνίνη τὴν αὐξάνει. Τοῦτο δὲ, καθόσον ἡ καφεΐνη ἐξεγείρει εἰδικῶς τὸν ἐγκεφαλικὸν κυψελῶδη ἰστόν, ἐνῶ ἡ στρυχνίνη ἰσχυρῶς διεγείρει ἀπάσας τὰς κινήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὡς ὁμογενεῖς δὲ τῆς καφεΐνης, κατατάσσονται τὰ ἐκχυλίσματα τῆς κόλας, τῆς κόκας, τοῦ τείου καὶ τοῦ κακάου. Ἄπαντα δὲ εἶναι χρησιμώτατα οὐσίαι, ὧν ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ ἐπιμελείαν τινα καὶ δεόν νὰ μὴ δίδονται τυχαίως.

Ἐν τῇ γήρατι δεόν νὰ πεισθῇ τις ἐν τῇ συ-

νήθει χρῆσαι, πρὸς ἀπάσας τὰς οὐσίας ἐκεῖνας, αἵτινες ἀμέσως ἀπορροφόμεναι ὑπὸ τοῦ στομάχου, δὲν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῶν συστατῶν ἰνῶν τῶν ἐντέρων αἱ οὐσίαι δ' αὐταὶ εἰσὶν ἡ σκολάτα, τὸ κακάον, ἡ κόλα, τὸ κονσομέ, κτλ. ἄτινα διευκολύνουσι πολὺ τὴν δυσκοιλιότητα, καθόσον ἐν τῇ γήρατι ἡ πρὸς ταύτην τάσις, πηγὴ πάσης ἀκαθαρσίας τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἐντερικῶν ἀνωμαλιῶν, πολὺ συνήθως ἐπιφαίνεται.

Ὡς θεραπεία τούτου κάλλιστον ἀντιφάρμακον ἔσται ἡ χρῆσις ἐβρασμῆνων χόρτων, ἐν εἶδει βοφήματος ἢ ἄλλως (julienne) ἀνευ μεσολαθήσεως ἄρτου καὶ μετὰ ἐλαχίστης δόσεως βουτύρου ἢ λίπου.

Τὸ ἐκ χόρτων βόφημα, ἰδίως τῶν νοπῶν καὶ πωδῶν καὶ ταχῶς ἐβρασμῆνων, διατηρεῖ ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει, ἅπαντα τὰ γαιώδη αὐτῶν ἄλατα, σόδον, πόντασαν, μαγνησίαν κτλ. λίαν ὑγιεινῶν ὄντων.

Ἡ τροφή αὕτη εἶναι εὐνοικωτάτη πρὸς πρόληψιν καὶ θεραπείαν τῶν παθήσεων τῆς κύστεως καὶ τῶν συμφορῆσεων τοῦ ὕπατος. Τουναντίον ὅμως συμβαίνει, ὅταν τὰ χόρτα παρασκευάζονται μετὰ ἀρτημάτων, ὅτε τὰ γαιώδη αὐτῶν ἄλατα ἀλλοιοῦνται.

Ἐφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις λοιπόν, ἡ χρῆσις τῆς στρυχνίνης ἐνέχει τὸ προτέρημα ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων ὁμογενῶν οὐσιῶν ν' ἀντιδρῇ κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος, συνήθους ἐντερικῆς, αὐκῆς ἐπακολουθηστικῆς ἐξασθενήσεως τῆς καταπτώσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἡ κατάπτωσις αὕτη τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων εἶναι ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τοῦ γήρατος, καθόσον αὕτη εἰς μέγιστον βαθμὸν ἐπιφέρει τὴν συμφορῆσιν τῶν βρόγχων, ἦτοι τὴν μᾶλλον ἐπιβουλον καὶ ὀλεθρίαν στηθικὴν φλεγμονὴν τῶν γερόντων, τὴν *lanthanosan pneumoniar*, λεγομένην.

Τὸ δὲ ἐγχειρίδιον τῆς Ἰταλικῆς τῶν κ. κ. Debove καὶ Achard ἀναφέρει, ὅτι αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ὅλως ἀπροσδοκῆτως ἐπιφέρει τὸν λήθαργον εἰς γέροντας, οἵτινες ὀλίγας ὥρας πρότερον εἶχον κατακλιθῆ, ἀνευ οὐδενὸς καμάτου ἢ παραπόνου κατὰ τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας προηγουμένας ἡμέρας ἢ μόνον ὑπὸ μικρᾶς ἀορίστου κακοδιαθεσίας μετὰ φρικιάσεως, οὐδόλως διαταρασσοῦσης τὸν συνῆθη αὐτῶν βίον. — Μόλις παρ' αὐτοῖς παρατηρεῖται δι' ἐπιμελοῦς ἐξετάσεως ὀλίγη χάνωσις, νυκτερινὴ στενοχωρία καὶ στεγνότης τῆς γλώσσης. — Διὰ μόνου τοῦ θερμομέτρου, δεικνύοντος ὑψωσιν τῆς πυγίας θερμοκρασίας (ἣτις δεόν ἐν ταῖς περιστάσεσι ταύταις νὰ λαμβάνηται) δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ σοβαρὰ τις κατάστασις, ἣς ἡ ἐξέτασις ἐξακριβοῖ τὴν φύσιν αὐτῆς.»

Ὡστε ἡ λανθάνουσα αὕτη πνευμονία, θεωρουμένη σήμερον σχεδὸν πάντοτε θανάσιμος, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ πολεμηθῇ.

ΔΡΑΜΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

Τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν δράμα, ὅπερ ἀναφέρει ἐπίσημος ἀγγλικὴ ἔλθεσις, ἐν καιρῶν τῆς καταδύσεως τοῦ ὑπὲρ-Αὐστραλιακοῦ καλωδίου, τοῦ συνδέοντος διὰ μέσου τῆς μεγάλης Ὠκεανείου νήσου τὸ Πορτδάρβιν μετὰ τὴν Ἀδελαΐδα, ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ τηλεγράφος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὄργανον φοβεροῦ δράματος.

«Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος, μήκους χιλίων ἐξακοσίων μιλίων, εἶχεν ἤδη περαιωθῆ καὶ ἐν ταύτῃ δεκαπέντε σταθμοὶ εἰχον συσταθῆ κατὰ μήκος τῆς γραμμῆς εἰς ἀπόστασιν ἐννενηκόντα μέχρι ἑκατὸν εἰκοσι μιλίων. Ἐν ἐκάστῳ σταθμῷ ἀφῆθησαν πέντε ὡς ἑξ ἄτομα, ἦτοι εἰς τηλεγραφητῆς, δύο βοηθοὶ καὶ δύο ἕως τρεῖς ἐργάται πρὸς ἀποκατάστασιν πάσης τυχούσης διακοπῆς τῆς γραμμῆς, ὡς καὶ διὰ πᾶσαν δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἀνησυχία, ἀπὸ μέρους τῶν ἀγρίων φυλῶν, αἵτινες κατοικοῦσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αὐστραλίας, ἄτινα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐκτεταμένας ἐκτάσεις πυκνοτάτων δασῶν καὶ ἀπεράντων πεδιάδων, ἐνθα ἀεὶποτε βασιλεύει ἀπόλυτος ἐρημία καὶ διαρκὴς ἀπελπιστικὴ ἀφασία. Ἡ μονοτονία τῶν δασῶν τούτων, εἶναι τοσοῦτον ξηρὰ, σιωπηλὴ καὶ καυστικὴ, ὥστε σπανίως διακόπτεται, ὑπὸ τῆς διαβάσεως πτηνοῦ τινος ἢ ἐτέρου ζωϊκοῦ ὄντος. Μόνον δὲ ἐκ τοῦ μακρόθεν ἀναφαίνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ μᾶς αὐτοχθόνων, μὴ ἐχόντων ὀρισμένην κατοικίαν, ἀλλὰ μεταβαίνοντων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς ἐκ ριζῶν χαμοδένδρων ἢ ζωύφων. Ἡ κίνησις αὕτη ἐν τοῖς διαμερίσμασι τούτοις, εἶναι ἡ μόνη ἐμφυχοῦσα τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλὰ καὶ προξενούσα αὐτοῖς ἐν ταυτῇ μέγιστον τρόμον, διότι φονεύονται ἀναιτίως ὑπὸ τῶν ὁμάδων τούτων.

Ἐν τῇ μᾶλλον ἐρήμῳ θέσει τῆς χώρας ταύτης ὀκτακόσια μίλια μακρὰν τοῦ Πορτδάρβιν καὶ εἰς ἴσην ἀπόστασιν τῆς Ἀδελαΐδος, κεῖται ὁ ὄρθρος σταθμὸς τῆς ἀρτι συσταθείσης ταύτης τηλεγραφικῆς γραμμῆς, ἐνθα ὁ ἀγγλος τηλεγραφητῆς Στάπλετον, εἶχε διορισθῆ ὡς διευθυντῆς, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ὡς εἶπομεν, δύο βοηθοὺς καὶ τρεῖς ἐργάτας, ἅπαντας ἀγγλους.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν προσήρχοντο ἐνταῦθα, τὴν νύκτα ἰδίως, ὁμάδες ἐκ τεσσαράκοντα ἕως πενήκοντα ἀτόμων, ὅπως ληληλατήσωσι τὸ γραφεῖον ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων τροφῶν καὶ ποτῶν, ἄτινα ἐν τοιαύταις περιστάσεσι, οἱ ἀγγλοι συνειθίζουσιν ν' ἀποθηκεύουσιν ἐν ἀφθονίᾳ καὶ πολλάκις ἠναγκάζοντο ν' ἀποκρούωσι διὰ τῶν ὀπλων καὶ συνεχῶν πυροβολισμῶν, τὰς ἐπιθέσεις ταύτας. Οἱ αὐτοχθόνες οὗτοι ἐπὶ τῇ θῆᾳ μόνον τῆς πυρᾶς ἐκ τινος πυρο-

Ἀρκοῦσι δὲ πρὸς τούτο μικρὰ τινες δόσεις, στρυχνίνης, ὡς προείπομεν, λαμβανόμεναι ἐν τῇ ἀρχῇ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν συνειθίζεται, οὔτε γίνεται χρῆσις ἐν τοῖς νοσοκομείοις, οἱ νεοὶ μας δὲ ἰατροὶ δὲν ἐδιδάχθησαν τὰ περὶ τούτου, φυσικῶς ἐν αὐτοῖς, διατελώσιν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ δειλιῶσιν νὰ διατάξωσι τοσοῦτον ἐπικίνδυνον ἀντιφάρμακον. Ὄντως δὲ δύναται ν' ἀποβῇ τοιοῦτον, ὅταν δίδεται εἰς καταπότια καὶ ταῦτα ὡς παλαιὰ καὶ δυσδιάλυτα.

Τὸ διαλυτὸν εἶναι προσὸν ἀπαραίτητον δι' ἅπαντα τὰ καλιοειδῆ καὶ διότι τὰ σώματα ταῦτα εἰσὶ πολὺ μᾶλλον διαλύσιμα ἐν καταστάσει ἀλάτων, θειούχων, χλωρυδρικών, νιτρικών, ἀρσενικών, κατὰ προτίμησιν δὲ μεταχειρίζονται αὐτὰ ἐν σχήματι ἀλατώδους συνθέσεως.

Ἄπαντα τὰ καλιοειδῆ εἰσὶ πικρὰ καὶ ἅπαντα τὰ πικρὰ εἰσὶ ἀντισηπτικά, ὥστε ὑπὸ τὰς δύο ταύτας ιδιότητας, ἡ κοκκιώδης δόσις τοῦ ἀρσενικοῦ τῆς στρυχνίνης κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Εἶναι δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν ζωϊκῶν φαρμάκων, καθόσον κατέχει τὴν μεγαλειτέραν διεγερτικὴν καὶ ἀντισηπτικὴν δύναμιν, ἐντὸς τοσοῦτον ἐλαχίστης δόσεως.

Ἡ συνήθης καὶ καθημερινὴ αὐτοῦ χρῆσις, ὡς ζωϊκοῦ διεγερτικοῦ ἐν τῇ γήρατι, οὐδὲν ἄτοπον παρουσιάζει καὶ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἰατρὸς ἢ ἄλλος ἐσημείωσε τὸ ἐπιβλαβές, μολοντί ὑπὸ τὴν μᾶλλον κατηγορηματικὴν αὐτοῦ ιδιότητα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ πολλοῦ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος. Δύναται δὲ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι γνωρίζω πρόσωπα ἐβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα καὶ ἐννενηκόντα ἐτῶν, ἄτινα ἀπὸ τινων λαμβάνουσι αὐτὸ τακτικῶς καὶ ἔχουσιν εἰς τὴν ὑγιείαν των κάλλιστα.

Τὸ κατ' ἐμὲ ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ λαμβάνω, δύο ἕως τρία κοκκίδια ἐκάστην πρωίαν, ἦτοι ἓνα καὶ ἥμισυ χιλιοστογραμμάριον καὶ τοῦτο μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἐκτελῶ ὅλως ἀκόπως, ἐργασίας ἀνωτέρας τῶν δυνάμεών μου.

Ἀλλ' ἐκτός τοῦ κυριωτάτου καὶ ὠφελιμωτάτου τούτου ἀντιφάρμακου, δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἕτερον παρὰ τοῖς ἠλικιωμένοις, οἵτινες ἐξ ἔρωτος ἢ ὑποχρέσεως ἐπιδίδονται εἰς καθημερινὰς πνευματικὰς ἐργασίας. Ὑπάρχει ἕτερα τὶς ὠφελιμωτάτη παρασκευὴ, πρὸς παρεμπόδισιν τῆς καταπτώσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἦτοι ὁ γλυκεροφωσφορικὸς ἄσβεστος, ὅστις ὄντως περιέχει ὑπὸ τὸ μᾶλλον ἐξομοιωτικὸν αὐτοῦ σχῆμα, τὸ ἀναγκαῖον πρὸς διατήρησιν τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐνεργητικότητος ἡμῶν συμπλήρωμα τοῦ φωσφορικοῦ ὀξέος. Ἡ παρασκευὴ δὲ αὐτοῦ εἶναι ἄλλως τε καὶ λίαν εὐχερῆς, καθόσον εἶναι σχεδὸν ἄοσμος καὶ δύναται τις νὰ λαμβάνῃ τὸ φάρμακον ταῦτο ἐν ὀλίγῳ ὕδατι διαλελυμένῳ ἢ αἴνῳ, ἐν ἀρχῇ ἐκάστου γεύματος ἢ δὲ δόσις αὐτοῦ ὀρίζεται ἀνά ἐν μικρὸν κοχλιάριον τοῦ καφῆ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ δύο γεύματα. (Κατὰ τὸ γαλλικόν)

βολισμού όπλου έτρέποντο άμέσως εις φυγήν και μετεχειρίσθησαν ποικίλα άλλα πονηρά μέσα, όπως άπομακρύνωσιν τούς λευκούς από του σταθμού των· αλλά εις όλα άποτυγχάνοντες, έσπέραν τινά έθεσαν πυρ εις δέκα κατά συνέχειαν τηλεγραφικούς στύλους.

Ο Στάπλετον επί τη θέα της πυρπολήσεως των στύλων, φοβηθείς διακοπήν της τηλεγραφικής συγκοινωνίας και άντιληφθείς του κινδύνου, έσπευσεν έξω μεθ' όλων των ύπ' αυτόν άνδρών ένόπλιος, αλλά εις απόστασιν 200 μέτρων, ένθα ένήδρευον κεκρυμμένοι υπό τούς θάμνους οί άγριοι, προσελήθησαν αίφνιδίως και πάντες οί άνδρες του έπείσαν αύθωρεί, βληθέντες θανάσιμως υπό των «ρόλλα-ρόλλα» του συνήθους όπλου των αύτοχθόνων και άποτελουμένου εκ σκληρού και βαρέος ξύλου 55—60 εκατοστομέτρων μήκους, αίχμηρού δε κατά δύο αύτού άκρα.

Ο δε Στάπλετον πληγωθείς επίσης βαρέως κατώρθωσε να συρθῆ και κρυθῆ μέχρις άποκέντρου τινος σημείου, ένθα διέμεινε, έως ότου οί άγριοι άφου είδον, ότι έπεσαν όλοι οί άγγλοι, έσπευσαν και έλεηλάτησαν τόν σταθμόν, μη τολμήσαντες όμως να έγγίξωσι τά μηχανήματα, επί τῷ φόβῳ μη έξέλθῃ ο διάβολος της πυρός, ως άποκαλούν τά όπλα και μηχανήματα των λευκών.

Έως εδώ τó δράμα όμοιάζει προς τά συνήθη έν τοίς άποκέντροις τούτοις διαμερίσμασι γενόμενα μεταξύ ευρωπαϊών και άγρίων, ένθα τόσοι και τόσοι εξερευνηται και σκαπανείς του πολιτισμού εύρον οικτρόν τόν θάνατον. Ένταύθα όμως ή σκηνή λαμβάνει επιστημονικώτερον και πρωτότυπον διά τόν τηλεγραφον χαρακτήρα, ως και ο Barley d'Aureville ο πολύς εύφάνταστος συγγραφεύς των «Διαβολικών» γράφει έν τοίς άπομνημονεύμασιν αύτου.

Ο Στάπλετον κείται βαρέως πληγωμένος, αλλά δεν άπελπίζεται, και μόλις άπομακρυνθέντων των άγρίων όρδών, κατορθώνει μετά πολλού κόπου και άγώνος να φθάσῃ έρπων μέχρι του σταθμού, όπου εύρε άθικτον τήν μορσικήν μηχανήν του. Λαμβάνων δ' άμέσως διά των αίμοφύρτων δακτύλων του και τρέμων τó χειριστήριον, ζητεί τόν σταθμόν της 'Αδελαιδος.

— Τάκ, τάκ-τάκ-τάκ, τάκ ; τῷ άπαντοῦν, δηλαδή έννοήσαμεν, τί θέλετε ;

Με όλίγας λέξεις ο Στάπλετον και με διακοπές, αισθηαίνων, διηγείται τά συμβάντα.

— «Τίκ-τάκ, τάκ-τάκ-τάκ . . . προσθέτει, δηλαδή, άποθνήσκω. Είδοποιήσατε σύζυγον και τέκνα μου να έλθουν αύτου εις γραφεϊον, να τά άποχαιρηθήσω.

— «Τάκ-τάκ-τάκ, τάκ . . . Άμέσως έγέ-νετο. Συνάμα έκαλέσαμεν ένταύθα και τόν ια-

τρόν, να τῷ εϊπῆτε τά της πληγῆς σας . . . Ίσως είναι έτι καιρός, τῷ άπαντοῦν.

— Τοκίτάκ . . . άνωφελές. Δεν υπάρχει καιρός ! Τά τέκνα μου μόνον και τήν σύζυγον θέλω, να ιδω. Γλήγορα ! γλήγορα ! προσθέτει.

Ένῳ δε μετεκάλουν πρό της μορσικής, ως πρό της έπιθανατίου κλίνης, τά προσφιλή του Στάπλετον όντα, άπεστέλλοντο έν ταυτῷ εκ της 'Αδελαιδος έν πάση σπουδῇ, άπασαι αϊ αναγκαίαι βοήθειαι, όπως σώσωσι τόν μόνον έναπομείναντα εκ της καταστροφῆς και να παραλάβωσι τούς νεκρούς· εϊτα δε από καιρού εις καιρόν ήκούοντο, τίκ, τάκ, τίκ, τάκ, ήτοι αϊ τελευταίαι άγωνιώδεις λέξεις του θνήσκοντος Στάπλετον, όστις ούτως εξέφραζεν τās τελευταίας του βίου του στιγμάς.

Τέλος ή σύζυγος του Στάπλετον έφθασεν εις τόν τηλ. σταθμόν της 'Αδελαιδος μετά των δύο τέκνων της, ενός άρρενος 18 ετών και ενός θήλεος 16. Και μετά λυγμών έπλησίασαν προς τήν Μορσικήν, ένθα έμαθον τήν καταστροφήν.

Τοσοῦτον δε συμπαθῶς προσέβλεπον επί του μηχανήματος, ώσει να ήθελον ν' άποσπάσωσιν εκείθεν τήν μορφήν του πεφιλημένου πατρός των και ν' άκούσωσιν αύτήν τήν φωνήν του. Τά μηχανήματα διετέλουν έντελώς άφωνα και ακίνητα, δε μετ' όλίγων ήρχισαν ν' άκούονται σποραδικῶς τά τίκ-τάκ της Μορσικής. Οί λυγμοί προς στιγμήν καταπαύουσι, τά βλέμματα όλων προσηλθύνται εκεί και έπακολουθεϊ άπόλυτος σιγή. Η δε ταινία σύρεται και ο τηλεγραφητής προσπαθεϊ να εξηγήσῃ τά επ' αύτης συμβολικά σημεϊα.

— 'Ηλθαν ; έρωτᾷ ο Στάπλετον.

— Ναί, άπαντᾷ ο υπάλληλος, έν συγκινήσει. Και ο Στάπλετον όλως εύχαριστημένος άπαντᾷ με μίαν μόνον λέξιν: «θνήσκω».

— 'Οχι ! δεν θ' άποθάνῃς, τῷ άπαντᾷ άμέσως ή σύζυγός του. Εϊσαι μόνον πληγωμένος. Αναχωροῦμεν άμέσως. Ταχέως θα εϊμεθα πλησίον σου, να σε σώσωμεν. Μη τηλεγραφῆς πλέον, μη χάνεις τās δυνάμεις σου, ήσύχασον και περιμένόν μας.

Ο Στάπλετον μετά πολλού άγώνος, άνέγνωσε φαίνεσται τās λέξεις ταύτας, άλλ' αύται αϊ στιγμαί τῷ είναι πολύτιμοι και ο θάνατος έρχεται καλπάζων. Συλλαμβάνει τó χειριστήριον και έπαυλαμβάνει μετά σθένους :

— Τάκ, τάκ, τάκ, τάκ, τάκ. Άργά ! γύναι, άποθνήσκω . . . Δεν θα σᾶς ιδω . . . Τέκνα μου, είναι θέλησις του Θεου, σεβασθήτε και υπακούσατε αύτῇ. Ο,τι ήδυνήθην έπραξα, ήδη κάμετε τó μέρος σας . . . Η καρδία μου βαθμηδόν παγώνει . . . γονατίσατε . . . δεν βλέπω πλέον . . . Και έπαυσεν.

Είς τās τελευταίας ταύτας λέξεις άπαντες οί παριστάμενοι έγονοπίτησαν πρό του μηχανήματος, ώσει είχαν πρό αύτων τόν κερν να

προσηυχήθησαν, όσον ήδυσώθησαν θερμῶς. Εϊτα έπῆλθον οί λυγμοί της γονατικής και των τέκνων του, δε επί τέλους τούς άπεμάκρυναν, εκείθεν, ιδόντες, ότι τó μηχανήμα ειχε πλέον παύσει να όμιλῃ.

Ο Στάπλετων ειχε τελειώσει, πάντες άπομακρύνθησαν έν μεγάλη λύπη και συγκινήσει, δε ο έφθασαν εις τόν νεκρικόν σταθμόν, εύρον τόν άτυχῆ Στάπλετον, όλως ξερόν και πεπηγότα πρό του μηχανήματος, με τήν δεξιάν χείρα επί του χειριστήριου !

(Έκ του γαλλικού)

Ρούς.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

(Ιστορικόν διήγημα)

Ο κ. Μ. (1) και ο κ. Π (2) συννηντήθησαν, ταξειδεύοντες ο εις και ο άλλος τήν Ιταλίαν. Οί άνθρωποι οῦτοι ήσαν πεπλασμένοι να συνδεθῶσι δια φιλίας· μετ' όλίγον ή σχέσις μεταξύ αύτων ήτο τελεία. Μετέβαινον πάντοτε φιλονεικούντες περι των πλεονεκτημάτων των δύο έθνών. Ο Λόρδος έλεγεν εις τόν νομοδιδάσκαλον, ότι οί Γάλλοι ειχον περισσότερον πνεῦμα των Άγγλων, δεν ειχον όμως όρθοφροσύνην. Ο νομοδιδάσκαλος ένέκρινε τó λεγόμενον, αλλά δεν υπήρχε μέσον συγκρίσεως μεταξύ του πνεύματος και της όρθοφροσύνης. Παρήλθον πολλάι ήμέραι και ή λογομαχία διετηρεϊτο. Ησαν εις τήν Βενετίαν· ο νομοδιδάσκαλος έπισκέπτετο πολλούς, μετέβαινε πανταχοῦ, έδλεπεν όλους, άνέκρινε και τήν έσπέραν έσημείωνεν ύπομνήματα, τά όποια έκαμνεν. Πρό μιας δε ή δύο ώρών ειχεν έπιστρέψει εις τήν συνειθισμένην εργασίαν του, όταν εις άγνωστος τῷ άνηγγέλθη. Οὔτος ήτο Γάλλος αρκετά κακῶς ένδεδυμένος, όστις τῷ εϊπε :

— Κύριε, εϊμαι συμπατριώτης σας. Πρό εικοσιν ετών σᾶς είδον εκεί· αλλά διετήρησα πάντοτε φιλίαν δια τούς Γάλλους, και ένόμισα έμαυτόν ένίοτε πολύ εύτυχῆ να εύρω τήν περίστασιν να τοίς χροσιμεύσω, καθως τήν έχω σήμερα μετ' ύμῶν. Δύναται τις τó παν να κάμῃ εις τήν χώραν ταύτην, έκτός, έννοεϊται, του ν' αναμυχθῆ, εις τās ύποθέσεις του Κράτους. Μία λέξις άπερίσκεπτος περι της

Κυβερνήσεως επιφέρει τήν θανατικὴν ποιήν, και σεϊς έκρατήσατε ήδη πολλάς χιλιάδας. Οί εξετασται (1) οῦτοι του Κράτους επιτηροῦσιν άγρύπνως τήν πορείαν σας· σᾶς κατασκοπεύουσι, παρακολουθοῦσιν όλα τά βήματά σας, λαμβάνουσι σημειώσιν περι παντός σχεδίου· δεν άμφισβόλλουσιν δε, ότι συγγράφετε. Γνωρίζω μετά βεβαιότητος, ότι όφείλουσιν, ίσως σήμερα, ίσως αύριον, να κάμωσι παρ' ύμιν κατ' οίκον έρευναν. Βλέπετε, Κύριε, εάν πράγματι έχετε γραφή και σκέπτεσθε, ότι εις άπλους στίχος, αλλά κακῶς διερμηνευμένος θα σᾶς εκόστιζε τήν ζωήν. Ίδου εκείνο τó όποϊον έχω να σᾶς εϊπω. Έχω τήν τιμήν να σᾶς προσκυνῶ. Εάν με συναντήσετε εις τās όδούς, σᾶς ζητῶ μίαν χάριν, τήν όποϊαν νομίζω όπωσοῦν σπουδαίαν, να με περιφρονήσετε, και εάν κατά τύχην ήτο πολύ άργά δια να σᾶς σώσω και σᾶς συλλάβωσι, να μη με καταγγείλντε.

Ταῦτα εϊπὼν έξηφανίσθη και άφησε τόν νομοδιδάσκαλον εις τήν μεγαλειέταν κατάπληξιν. Η πρώτη κίνησις του ήτο να υπάγῃ τάχιστα εις τόν γραμματέα του, να λάβῃ τά χειρόγραφα του και να τά δῶσῃ εις τó πυρ.

Μόλις έγεινε τούτο, ο Λόρδος εισήλθε. Δεν έδυσκολεύθη να διακρίνῃ τήν ταραχήν του φίλου του και τόν ήρώτησε τί τῷ συνέβῃ. Ο νομοδιδάσκαλος τῷ έδωκε λογαριασμόν περι της έπισκέψεως, τήν όποϊαν έσχε, περι των κεκαυμένων χειρογράφων και περι της διαταγῆς τήν όποϊαν έδωσε, να έχῃ έτοιμον τήν όδοιπορικὴν του άμαξαν τήν τρίτην ώραν της πρωίας, διότι τó σχέδιόν του ήτο ν' αναχωρήσῃ άνευ αναβολῆς, να μείνῃ οὔτε μίαν στιγμήν περισσότερον ή όλιγώτερον, διότι ήδύνατο να ήνε εις αύτόν πολύ όλεθρίας. Ο Λόρδος τόν ήκουσεν ήσύχως και τῷ εϊπεν :

— Ίδου, τί εϊνε καλόν, αγαπητέ μοι φίλε· άλλ' άς συνέλθωμεν εις έαυτούς δια μίαν στιγμήν και άς εξετάσωμεν όμοῦ τó συμβάν με ήσυχον νοῦν.

— Άστείζεσθε ! τῷ εϊπεν ο νομοδιδάσκαλος, εϊνε αδύνατον, διότι ή κεφαλή μου έξαρτάται από μίαν κλωστήν.

— Άλλά τίς εϊνε λοιπόν ο άνθρωπος οὔτος, όστις έρχεται τόσον άνδρείως να εκτίθηται εις τόν μέγιστον κίνδυνον του βίου, να σᾶς σώσῃ ; Τούτο δεν εϊνε φυσί-

(1) Άνώτεροι κατασκοποί έν Βενετία, τρεις τόν άριθμόν, έπιτετραμμένοι ν' ανακαλύπτωσι τās έπιβουλὰς κατά της εξουσίας.

(1) Μέγας συγγραφεύς και νομοδιδάσκαλος Γάλλος.

(2) Συγγραφεύς και πολιτικός Άγγλος.

κόν. Ὁ Γάλλος, ὅστις σὰς ἠγάπησε, διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος του, δὲν γίνεται ποσῶς ἐκ τῶν διαβημάτων τούτων τόσον ἐπικίνδυνος· καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ ἐνὸς ἀγνώστου. Ἡ μήπως εἶνε φίλος σας;

— Ὅχι.
— Ἦτο κακῶς ἐνδεδυμένος;
— Μάλιστα, πολὺ κακῶς.
— Σὰς ἔκαμε πρότασιν περὶ χρημάτων, κανὲν τάλληρον εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συμβουλῆς του;

— Ὡ! οὐδ' ἓνα ὀβολόν!
— Τοῦτο εἶνε ἀκόμη παραδοξώτερον· ἀλλὰ πόθεν γνωρίζει πᾶν ὅ,τι σὰς εἶπε;
— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν γνωρίζω τίποτε. . . Ἐκ τῶν ἐξεταστών, πιστεύω.

— Ἐκτός, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο εἶνε τὸ μυστικώτερον τῶν ὄσων ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶνε εὐπρόσωπος, ὥστε νὰ τὸν πλησιάσῃ τις.

— Ἄλλ' ἴσως οὗτος νὰ ἦτο κανεὶς κατὰσκοπος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται.

— Εἰς ἄλλους εἰπέτε αὐτά. Θὰ λάβωσι διὰ κατάσκοπον ἓνα ξένον; καὶ ὁ κατάσκοπος οὗτος θὰ ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς ἐπαίτης, ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ μετέρχεται, πρέπει νὰ πληρώνηται καλῶς; καὶ ὁ κατάσκοπος οὗτος θὰ εἰπῇ ψεύματα εἰς τοὺς κυρίους του διὰ σὰς, μὲ κίνδυνον ν' ἀπαγχονισθῇ ἐὰν τὸν συλλάβωσι καὶ τὸν καταμνήσωσιν; ἐὰν δὲ διασωθῆτε καὶ τοῦτον τὸν συλλάβωσι, τί θὰ σὰς ἀναγγεῖλη! εἶνε παραμύθια ὅλα αὐτά, φίλε μου!

— Ἀλλὰ τί εἶδους λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Τὸν ζητῶ, ἀλλ' ἀνωφελῶς.

— Ἀφ' οὗ ἀμφότεροι ἐξήντησαν ὅλας τὰς εἰκασίας, τοῦ νομοδιδασκάλου ἐμμένοντος εἰς τὴν γνώμην του, καὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ ἀσφαλέστερον, ὁ λόρδος, ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησεν ὀλίγον καὶ ἔτριψε τὸ μέτωπον ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέρχεται βαθεῖα τις σκέψις, ἐστάθη αἰθνης καὶ εἶπε:

— Νομοδιδάσκαλε, περίμενε, φίλε μου, μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα. Ἀλλ' ἂν τυχόν . . . ὁ ἄνθρωπος οὗτος . . .

— Αἰ, καλὰ! ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

— Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος . . . ναί, ἐνδεχόμενον νὰ ἦνε τοῦτο· αὐτὸ εἶνε, δὲν ἀμφιβάλλω πλέον.

— Ἀλλὰ τίς εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Ἐὰν τὸν γνωρίζετε, σπεύσατε νὰ μοὶ τὸν ἀναγγεῖλητε!

— Ἐὰν τὸν γνωρίζω! Ὡ! ναί, νομίζω

ὅτι τὸν γνωρίζω τώρα. . . Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπεστάλη ἀπὸ . . .

— Μὴ μὲ βασανίζετε, σὰς παρακαλῶ.

— Ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις εἶνε πανοῦργος ἐνίστε, ἀπὸ ἓνα βέβαιον Μιλῶν, ὅστις ἴσως ἠθέλησε νὰ σὰς ἀποδείξῃ ἐκ πείρας, ὅτι μία οὐγγία ὑγιούς νοῦ εἶνε ἀνωτέρα ἑκατὸν λιβρῶν πνεύματος· διότι μὲ ὑγιᾶ νοῦν

— Ἄ! κακοῦργε ἀνεφώνησεν ὁ νομοδιδάσκαλος. Τί παιγνίδι μοὶ ἐπαίξας! . . . Καὶ τὰ χειρόγραφα μου! τὰ χειρόγραφα μου, τὰ ὁποῖα ἔκαυσα!

Ὁ νομοδιδάσκαλος δὲν ἠδυνήθη οὐδέποτε νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν λόρδον τὴν ἀστεϊότητα ταύτην. Ἐίχε διατάξει νὰ κρατήσωσι τὴν παρασκευασμένην καθέδραν ἐπέβη αὐτῆς καὶ ἀνεχώρησε τὴν ἰδίαν νύκτα, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ τὸν σύντροφον τοῦ ταξειδίου. — Ἐγὼ θὰ ριθθῶ εἰς τὸν λαμόν του, εἶπε, θὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ ἑκατὸν φορὰς καὶ θὰ τῷ εἶπω: — Ἄ! φίλε μου, μοὶ ἀπέδειξας, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ ἄνθρωποι πνεύματος καὶ θὰ εὐρῶ ἴσως τὴν περίστασιν, ἄλλην φορὰν, νὰ σὰς ἀποδείξω, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ ἄνθρωποι ὑγιούς νοῦ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ἄδης

ΟΙ ΑΝΑΖΗΤΗΤΑΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Θησαυροί! λαχεῖα! τύχη! εὐρήματα! εἶνε τὸ ὄνειρον συνήθως τῶν ἀτηλησιμένων καὶ τῶν μὴ δυναμένων ἄλλως διὰ μιᾶς νὰ πλουτήσωσιν, παντοῦ δὲ καὶ πάντοτε ἀνεφάνησαν οἱ ἀναζητηταὶ τῶν θησαυρῶν καὶ ἀνέκαθεν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῖς Μεσαιωνικοῖς καὶ τοῖς Μουσουλμάνοις ἐτι, ζωρῶς συνεζητεῖτο ὁ τρόπος τῆς ἀποκτήσεως εὐκόλως καὶ ἀμέσως πολλῶν χρημάτων. Ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι κυρίως πολλάκις ἐπεκράτησε μανία καὶ πάθος ἢ ἀναζητήσις θησαυρῶν. Ποσᾶκις δὲ οἱ μᾶλλον εὐφάνταστοι δὲν ἐξήγειραν τὰ πλήθη, τοὺς περιέργους καὶ χρυσοθήρας, οἱ δὲ κάτω μυστικοὶ τινος, οἱ ὄνειροβάμονες καὶ γνώσται τοπικῶν ἀποκρύφων διαμερισμάτων θησαυρῶν, δὲν ἀνέσκαψαν καὶ ἀνίχνευσαν τὰ εἰδήματα; Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Κάποτε καὶ τι, συνήθως μηδὲν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάταιοποιονία καὶ ἀπάτη καὶ πλάνη καὶ ψεῦδος!

Τὸ περίεργον ὅμως, ὅτι πανταχοῦ, ἰδίως δὲ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἕνεκα τῆς εὐκλεοῦς ἀρχαιότητος ὑπῆρξαν ἐνδοξοὶ καὶ μακάριοι χρόνοι καὶ ἕνεκα

Η ΑΡΧΑΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΕΥΡΕΣΙΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

τῆς ἐγκαταστάσεως ἐπὶ μακρὸν χρόνον Ἑνετῶν καὶ Τούρκων, νομίζεται, ὅτι ἐκρύβησαν θησαυροὶ ὑπὸ τὴν γῆν καὶ διότι εἰς πολλὰ μέρη ἀνευρέθησαν ἀρχαῖα νομισματα καὶ κειμήλια καὶ σκεῦη πολύτιμα καὶ δοκᾶτα καὶ κολονάτα καὶ φλωρία καὶ σάκκοι λιρῶν κτλ. ἐπικρατεῖ ἐτι ἀσφαλῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς πεποιθῆσις, ὅτι ὑπὸ τὴν γῆν μας ὑπάρχει ἀπειρος θησαυρός. Καὶ εἶνε ἀληθές, ὅτι ἑκάστοτε ἀνευρίσκονται πολύτιμα καὶ ἀνεκτίμητα ἀρχαῖα ἀγάλματα, νομισματα, ἀγγεῖα καὶ σκεῦη, Ἑνετικά καὶ Βυζαντινὰ, ἀξίας εἶδη καὶ νομισματα καὶ λίθοι, ὡς καὶ τῆς Τουρκικῆς κατοχῆς ποικίλα κεκρυμμένα πολύτιμα ἀντικείμενα, κοσμήματα κτλ.

Πρὸς ἀνεύρεσιν ὅμως τούτων ἀπαιτεῖται εἰδικὴ διδασκαλία, μάθησις καὶ πείρα, διότι πάντες δὲν κέκτηνται, ὡς πιθανολογεῖται, τῶν προσόντων τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἀποκρύφων θησαυρῶν. Ἰδίως ἂν δὲν ἦναι τις ἀγγελος ἢ λευκὸς ὡς περισσότερὰ, δὲν δύναται, ὡς λέγουσιν, νὰ εὕρῃ τίποτε.

Ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰ περιχώρα αὐτῶν, ἐγκλείονται, ὡς νομίζεται, οἱ μεγαλειότεροι καὶ περισσότεροι καὶ καλεῖται θησαυροὶ καὶ μήπως δὲν εὐρίσκονται, ἑκάστοτε τοιοῦτοι;

Ἄς ἀκούσωμεν τοὺς εἰδικῶς καταγιναμένους εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν θησαυρῶν. Αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν βεβαίως περισσότερα νὰ μᾶς εἴπωσιν.

Εἰς Ἀθήνας ὑπάρχουσιν ἀρκετοὶ τοιοῦτοι, ἰδίως εἰς πλουσιώτατος ἐν χρήμασι καὶ κτήμασι, ἐξηγναταβελόνης, φιλάργυρος, ὡς λέγεται, μυστηριώδης δὲ καὶ πενιχρῶς ζῶν, ἀπομεινωμένος ὅλος καὶ φύσει παράξενος εἰς τὸ ἔπακρον, μὴ πλησιάζων οὐδένα καὶ καταγινομένος μόνον τὰ εἰσηδήματά του εἰσπράττων, τὰ χρηματὰ του μετρῶν καὶ ἀπαριθμῶν καὶ ἀσφαλῶς ἀποκρύπτων, ἐγκλειόμενος δὲ εἰς μικρὸν κάθυρον δωμάτιον, κατὰμονος πάντοτε καὶ ἐσαεὶ καπνίζων καὶ σκεπτόμενος.

Εἶνε ὁ διάσημος φιλάργυρος καὶ φιλοχρήματος τῶν Ἀθηνῶν κ. Πατ . . . λογιζόμενος κάτοχος δύο ἢ καὶ τριῶν ἑκατομμυρίων. Νομίζεται δὲ ὡς ἀναζητητῆς καὶ οὗτος τῶν θησαυρῶν καὶ τοῦτον κατορθώσαμεν μὲ τρόπον νὰ πλησιάσωμεν καὶ ἐξετάσωμεν σχετικῶς.

— Καὶ πιστεύεις τοῦ λόγου σου, κ. Πατ . . . τῷ εἵπομεν, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη θησαυροὶ κεκρυμμένοι ὑπὸ τὴν γῆν;

— Πῶς ὄχι! μᾶς ἀπαντᾷ. Οἱ Τούρκοι ἐκρυψαν

τὰ χρήματά των φεύγοντες μετ' τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπανέλθουν νὰ τὰ πάρουν. Οἱ Βενετσάνοι ἐκρυβαν καὶ αὐτοὶ τὰ χρήματά των, φοβούμενοι τοὺς πειρατὰς καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ μεγάλας πέτρας ἀρχαίας καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φρούρια των εὐρέθησαν κιούπια γεμάτα ἀπὸ φλωριά ἢ κολονάτα. Ἐπειτα οἱ ἀρχαῖοι εἰς τοὺς τάφους ἐβαζαν τὰ πολυτιμώτερα τους πράγματα. Κάθε τάφος ἔχει θησαυρὸν μέσα. Ἄμ' οἱ κλέφτες, φονιάδες, κακούργοι, ὅπου κρύβουν καὶ αὐτοὶ τὰ χρήματά των, διὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσουν καὶ ὑστερα φεύγουν καὶ τὰ ἀφίουν; Ἐγὼ ἐγνώρισα ἓνα ζητιάνον, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐπαιτοῦσε καὶ τὴν νύκτα ἐκοιμᾶτο ἐπάνω σὲ στρώμα γεμάτο ἀπὸ χαρτονομίσματα καὶ μαξιλιάρια ἀπὸ κολονάτα καὶ λίρα· ποῦ τὰ ἤρε;

Ὁ κ. Πατ . . . ἠλικιωμένος ἤδη μᾶς διηγείτο ταῦτα μετ' ἐμφάσεως καὶ κάπως ἐνδιαφερόμενος. Φαίνεται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅποταν τοῖς ὁμιλεῖτε περὶ χρήματος, χρυσοῦ πολλοῦ καὶ θησαυρῶν, ἀναζωογονοῦνται καὶ ζωηρεύουν, διότι μετ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον, τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε νέαν ζωὴν καὶ λάμψιν, ἢ δὲ φωνὴ του νέον ὄλωσ τόνον. Ἦτον ὄλωσ εἰς τὸ στοιχεῖόν του.

— Κάθε πέτρα βραεῖά, ἀρήκωτη, χωσμένη μέσα στὴ γῆ καὶ σκεπασμένη ἀπὸ μιὰ σπιθαμὴ χώμα, μοὶ λέγει, πλησιάζω εἰς τὸ οὐς μου, κρύπτεται ἐνενηνταεὶνὰ τοῖς ἑκατὸν μέσα τῆς ἓνα σάκκο μεγάλο ἢ δύο τρία πέτσινα δέματα, γεμάτα ἀπὸ φλωριά ἢ κολονάτα, κολλημένα ἐκεῖ μετ' ῥίζαις τοῦ διαβόλου.

— Καὶ ἤρρες ποτὲ τοῦ λόγου σου θησαυροῦς; τὸν ἠρώτησα.

— Καὶ θὰ τὸ ἔλεγα τῆς ἀφεντιάς σου; μοὶ ἀπαντᾷ, ἂν εὕρισκα; καὶ νομίζεις, ὅτι ἔτσι εὐκολὰ εὐρίσκονται οἱ θησαυροὶ; Εἶναι τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα. Μία ζωὴ πολλάκις δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ μάθης μόνον τὰ μυστικά τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς.

— Καὶ πῶς, ἐπιστήμη εἶναι καὶ αὐτὴ;

— Ἄμ' τί;

Καὶ λαμβάνων τότε ὕφος σοβαρότερον;

— Τρία εἶδη θησαυρῶν, ὑπάρχουν, φίλε μου, μοὶ λέγει, τοῦ διαβόλου, τῶν ἀπεθαμμένων καὶ τῶν κακούργων, δολοφόνων ἢ φυγάδων κατακτητῶν.

Οἱ θησαυροὶ τοῦ διαβόλου εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν γῆν κρυμμένοι, πέρα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ κανεὶς. Μετ' ἓνα βέργα φουντουκιάς (λεπτοκαρυῖας), ἢ ὅποια νὰ ἔχει δύο κλάδους ξεροῦς, μακρὰ σὰν περὺνι, τὴν ὅποιαν κρατεῖς ἀπὸ τὸ χονδρὸ μέρος, περπατεῖς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου καὶ ὅπου σὲ πᾶει πηγαίνει καὶ σὺ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ καὶ ἅμα ἰδῆς, ὅτι ἡ κορυφὴ πηγαίνει πρὸς τὰ κάτω καὶ θέλει νὰ σταθῇ, στέκεσαι καὶ σὺ. Ἐδῶ πρέπει νὰ προσέξῃς μὴ-

πως κάμεις λάθος, διότι εἶναι πολὺ δύσκολον καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Ἡ βέργα λαμβάνει τότε ζωὴν καὶ σὰν μικρὸ ζῷον, γάτα ἢ σκύλος γυρεύει νὰ ψάξῃ, νὰ μυρίσῃ καὶ νὰ σταθῇ. Ἄν τὸ κατορθώσῃ, ἐκεῖ ὅπου θὰ σταθῇ, σκάψε καὶ θὰ εὕρῃς τὸν θησαυρὸν τοῦ διαβόλου, ὅστις τὴν τραβᾷ σὰν μαγνήτης. Ἐὰν ὁ δεξιὸς κλάδος τῆς βέργας κινῆται μόνος, ὁ θησαυρὸς εἶναι σιδηροῦς ἢ χάλκινος, ἐὰν δὲ ὁ ἀριστερός, τότε εἶναι χρυσός. Ἄλλος τρόπος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μέρους, ὅπου κρύπτεται ὁ θησαυρὸς τοῦ διαβόλου, εἶναι ν' ἀκολουθῆς τὰ ἀδέσποτα ἐκεῖνα σκυλιὰ τῶν ἀγρῶν, μετ' ἡ μακρὰ μύτη καὶ ἴσα αὐτιά, ποῦ ἀγριοκυτάζουν μετ' ἡ μάτια σὰν φωτιαῖς καὶ πλανῶνται μυστηριωδῶς εἰς τὰ ἀκατοίκητα μέρη καὶ σὺρον τὴν οὐρὰν τους κατὰ γῆς. Αὐτὰ δὲν γαυγίζουν, ἀλλὰ φωνάζουν λυπητέρᾳ καὶ τρομερᾳ σὰν τοὺς λύκους, ὅταν βλέπουν σταυρὸν. Αὐτὰ ἐκεῖ ὅπου καθήσουν, εἶναι θησαυρός, ἀλλὰ μὴ νομίσης, ὅτι τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ εὕρῃς ποῦ εἶναι τὰ φλωριά ἢ τὰ διαμάντια, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ πῶς θὰ τὰ πάρῃς, διότι τὰ βλέπεις καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὰ πιάσῃς. Ἄν δὲ βάλῃς χεῖρ καὶ τὰ ἐγγίσης, θ' ἀποθάνῃς ἀπὸ τὸν χρόνον, ἐκτὸς ἂν ἔκαμες συμφωνία μετ' ἡ διάβολο, τὴν ὅποιαν ὑπογράφεις μετ' ἡ αἷμα σου ἢ ἂν κάμῃς λειτουργίαν ἀντιστρόφως, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ τέλος εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ οἱ παπᾶδες δὲν κάμνουν τέτοια πράγματα.

Ἡρχίζα ν' ἀνατριχιάζω.

Καὶ οἱ θησαυροὶ τῶν ἀποθαμμένων; ἠρώτησα, μετ' ἀνυπομονησίας.

Αὐτοὶ εἶναι δυσκολώτεροι νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ κανεὶς, διότι τοὺς φυλάττουν τὰ φαντάσματα ἐκεῖνων, ὅπου ἀπέθανον καὶ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ καθαρὸς, διὰ νὰ τὰ εἶδῃ καὶ τοῖς ὁμιλήσῃ. Ἐνίοτε φάντασμα μετ' ἄσπρην γενειάδα, κρῦο καὶ ἀκίνητο σὲ περιμένει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο καὶ σὲ διατάσσει νὰ τὸ ἀκολουθήσῃς! Ἐμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γυναῖκα μαυροφορμένη. Ἐξαφανίζεται δὲ ἀκριβῶς, ὅπου ὁ θησαυρὸς εἶναι κρυμμένος. Ἄλλὰ διὰ νὰ πάρῃς τὸν θησαυρὸν χωρὶς κίνδυνον, πρέπει νὰ ἐξαγοράσῃς τὸ φάντασμα ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν του καὶ νὰ τοῦ κάμῃς τόσας λειτουργίας, ὅσαι εἶναι αἱ ἀμαρτίαι του καὶ πολλάκις δὲν ἀρκοῦν.

— Ὡστε ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πτωχύνῃ μετ' ἡ λειτουργίας, εἶπον.

— Δι' αὐτὸ πρέπει τις νὰ ζητῇ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς τῶν κλεπτῶν, τῶν δολοφόνων κτλ. οἱ ὅποιοι φοβοῦνται νὰ μὴ χαλάσουν εἰς τὰς κρύπτας ἢ τοὺς χάσουν καὶ ἀναγκάζονται κάθε λίγο νὰ ἐκθέτουν εἰς τὸν ἥλιον σὲ ἄσπρα σενδόνια τὰ χρυσάφι των, τὰ διαμάντια των, τὰ τοπάκια καὶ μπιρλάντια καὶ τὰ κοσμήματα. Ἐὰν τότε αἱ καμπάνες κτυποῦν, ὅσοι τύχη νὰ περάσουν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τοὺς ἰδοῦν καὶ κατορθώσουν, χωρὶς νὰ κλεί-

Ἡ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΥΓΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΟΥΤΟΙΣ ΠΡΟΣ ΑΝΕΥΡΕΣΙΝ ΘΗΣΑΥΡῶΝ

σουν τὰ βλέφαρα διόλου νὰ βάλλουν χεῖρ, τοὺς πέρνουν.

— Τόσον δύσκολον εἶναι νὰ εὕρῃ τις θησαυρὸν;

— Ἄμ' τί νομίζεις; Τὸ καλεῖτερον ὅμως εἶναι νὰ περιμένῃς τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, τὴν νύκτα, ὅπου παύουν αἱ χαραῖς, μέχρι τῆς γεννήσεως. Τότε τὰ κακὰ πνεύματα δὲν ἔχουν καμμίαν δύναμιν καὶ τὰ ζῶα ἀναλαμβάνουν νὰ ὁμιλοῦν, ὅπως κατεδικάσθησαν μετὰ τὴν προσοσίαν τοῦ ὄψεως. Εἶναι ἡ ὥρα ὅπου ἀνοίγονται τὰ ὑπόγεια καὶ τὰ σπήλαια καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἀφίνει νὰ βλέπῃς τὸ βάθος του. Εἶναι ἡ μόνη κατάλληλος στιγμή.

— Ὡστε; ἠρώτησα μετ' ἀγωνιώδους περιεργείας.

— Τότε μόνον ἂν κρατῆς σιδηρόχορτον, ἀπὴν-τῆσε καὶ ἐσιώπησε.

— Τί παράδοξα πράγματα! προσέθεσα.

— Ἐτσι ἐπλούτησαν μερικοὶ. Ἄμ' τί; ἂν δὲν ἡμερώσουν τὰ θηρία καὶ δὲν κινηθοῦν οἱ πέτρες, τίποτε δὲν κάμνεις.

Καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν!

— Τί εἶδαν αὐτὰ τὰ μάτια καὶ τί τρομέρες ἐπῆρε αὐτὴ ἡ καρδιά, μόνον ἐγὼ τὸ ξεύρω. Μ' ἔκαμαν νὰ ἴδω ὅλα τὰ χρυσάφια, διαμάντια, μπιρλάντια καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ κόσμου καὶ εἰς τὴν στιγμήν, ὅπου ἔπερνα νὰ τὰ βάλω εἰς τὴν τσέπην. . .

— Ὡστε ἐπῆρες καὶ τοῦ λόγου σου;

— Ἄ! ὄχι, τίποτε, ἀπολύτως ποτὲ τίποτε. Ἐβιάσθη νὰ ἐρωτήσω καὶ ἔπαυσε τὰς ἐκμυστηρεύσεις του! Ἐσκέφη καὶ τὸ μετενόησε.

— Σεῖς, ἐπανελάθον, Κύριε Πατ . . . δὲν

ώφελήθητε ποτέ ἐκ τοιαύτης περιστάσεως, ἀφοῦ γνωρίζετε

— Αὐτὰ δὲ λέγονται, φίλε μου, μοὶ ἀπήντησε ξηρῶς. Σὰς εἶπα, ὅ,τι κάμνουν καὶ τί θησαυροὶ ὑπάρχουν. Τώρα πήγαινε νὰ τοὺς εὕρῃς.

— Καὶ τοὺς ἰδικούς σου θησαυρούς, δὲν φοβείσαι, νὰ σοῦ τοὺς ἀφαιρέσουν οὕτω ;

— Τοὺς ἔχω κάμει ὄλους κτήματα, φίλε μου καὶ

— Καὶ . . . ;

— Εἶναι δικός μου λογαριασμός.

Φ. Π.

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ

Δὲν εἶχον λόγους νὰ ἐπιθυμῶ τὴν ἐγκαίρον εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἀνάπαυσιν τοῦ ἤδη μακαρίτου θεοῦ μου ! Τοῦτο καὶ τοὶ παρέβαινε τὸν γενικὸν περὶ τῶν θεῶν κανόνα, ἐν τούτοις ἐγὼ οὐδὲν εὐχόμενος ἐβίαζόμην πρὸς τοῦτο, διότι ἄλλως τε ὁ θεὸς μου ἐλάμβανε ἀρκετὰ σεβαστὴν σύνταξιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ καλὸν μερίδιον κατὰ μῆνα.

Καὶ τοὶ λοιπὸν δὲν ἐφρόντιζον τόσον διὰ τὰ κληρονομικά μου δικαίωματα, ὁ θεὸς μου ἦτο ἄνθρωπος καὶ ὑπέκυψε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πεπρωμένον. Ὁ θεὸς μου ἀπέθανεν ! Ἡ λύπη μου δὲν περιγράφεται, ἐκλαυσα ὡς παιδίον καὶ δὲν ἔφαγα ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Εὐγενὴς καρδιά ὁ μακαρίτης, φιλόστοργος συγγενὴς, οὐδέποτε μοὶ εἶχεν ἀρνηθῆ. . . . χρήματα, αἰώνια του ἢ μνήμη.

Ἐν τούτοις ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης ἦτο ἐπόμενον τὰ κληρονομικά μου ἐνστικτικὰ νὰ ζωογονηθῶσι, καὶ μετὰ τὴν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν παραπομπὴν του, ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν του, ἐγκατασταθεὶς ἤδη μονίμως πλέον— διότι ἤμην ὁ μόνος του κληρονόμος.— Ἡ πρώτη μου λοιπὸν φροντίς ἦτο, ὅπως κάμω τὴν δέουσαν ἔρευναν εἰς ὅλα τὰ ἐπιπλα κτλ. ὅπως εὕρω τὸν ὑποτιθέμενον θησαυρόν, ὃν ἢ φαντασία μου ἀνεβίβαζεν εἰς ἀρκετὰ καλὸν ποσόν, ὅπως τουλάχιστον πολλοὶ φίλοι μου μὲ εἶχον διαβεβαιώσει.

Πόσον ὅμως ἐξεπλάγην, ὅτε παρ' ὅλας μου τὰς ἐρεῦνας δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνεύρω τὰ ποθούμενα χρήματα ! Εἰς μάτην ἐπὶ ὥρας εἶχον ἀναστατώσει τὴν οἰκίαν. Οὐδὲ λεπτόν ! Εὗρον ὅμως κάτι τι. Ἦσαν 3 συναλλαγματικὰ ἐκ 10 χιλ. δραχ. ἐκάστη, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ ἓνα ἄλλον . . . θεῖόν μου. Πάλιν καλὰ ἐσκέφθην, τώρα θὰ περιμένω τὴν κληρονομίαν τοῦ δευτέρου τούτου θεοῦ, καὶ θὰ συμμορφωθῶ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τὴν κοινὴν περὶ τῶν θεῶν παραδεδομένην γνώμην, εἶπον. Δυστυχῶς ὅμως ἦτο λίαν ἀργά· διότι ὁ λίαν εὐφυὴς οὗτος θεὸς μου, ὅστις πολὺ ἐπιτηδείως μὲ εἶχε προσλάβει καὶ ὑποκαταστήσει

εἰς τὴν κληρονομίαν μου, ἐφρόντισε καταλλήλως ὅπως διαθέσῃ τὴν περιουσίαν του μετὰ θάνατον . . . ἀπλούστατα χρεωκοπήσας.

Ο ΠΑΘΩΝ

ΤΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΚΟΝΙΑΚ

Οἱ μέθοδοι τῆς ἀποστάξεως τοῦ οἴνου ἦσαν γνωσταὶ ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, ἤρχισαν δὲ λαμβάνουσαι πρακτικὴν διάδοσιν, μόλις κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἐν Ἀραβίᾳ, ἐνθα οἱ ἱατροὶ μετεχειρίζοντο τὸ ἐξ οἴνου οἰνόπνευμα ὡς ἀντιφάρμακον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ἐξ οἴνου ἀποστάγμα, ἐνεκα τῆς μεθυστικῆς ἐνεργείας καὶ τῆς εὐαρέστου γεύσεως αὐτοῦ, ἐθεωρεῖτο ὡς νέκταρ μακροβιότητος.

Ἡ βιομηχανία τῆς ἀποστάξεως τοῦ οἴνου ἤρχισε διαδιδόμενη ἕλγιον κατ' ἕλγιον εἰς ἕκαστον τόπον ἀπὸ τοῦ 16^{ου} αἰῶνος. Ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ἐξεδόθησαν τὰ πρῶτα καὶ τελειότερα συγγράμματα περὶ ἀποστάξεως τοῦ οἴνου, ἀλλ' ἐν Γαλλίᾳ κατὰ πρῶτον, ὅπου τὰ κεφάλαια καὶ ἡ πρωτοβουλία δὲν ἐλείπον, ἐφηρμόθη βιομηχανικῶς καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον τούτου αἰῶνα ἔλαβεν αὐτὴ τοιαύτην ὄψθιν, ὥστε τὰ ἐξ οἴνου ἀποστάγματα τῶν δύο Charentes ἔλαβον κατόπιν τὸ ὄνομα τῆς πλησίον πόλεως Cognac, ὅπου ἐπεξεργάζεται καὶ ἐμπορεύεται τὸ προϊόν τοῦτο.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ καλουμένου κονιάκ fine Champagne πραγματικῆς ἀξίας δι' ἐπεξεργασίας τοῦ ἐξ οἴνου ἀποστάγματος, ἀπαιτεῖ κεφάλαια, χρόνον καὶ ἐπιμελημένας φροντίδας· καὶ διὰ τῶν τριῶν τούτων ὅρων κατάρθωσαν οἱ Γάλλοι βιομήχανοι τοῦ κονιάκ νὰ διαθέσωσι τὰ ἑαυτῶν κεφάλαια πρὸς 100⁰ καὶ ν' ἀποκτήσωσι τὴν παγκόσμιον φήμην, ἣς σημερινὸν χαιρούσι.

Δυστυχῶς οἱ πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν βιομηχάνων τοῦ εἴδους τούτου ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸ ἀμεσοῦν καὶ προσωρινὸν κέρδος, δὲν ὑπολογίζουσιν, ὅτι οἱ τόκοι τῶν κεφαλαίων τῶν, ἅτινα θὰ μείνωσι νεκρὰ ἐπὶ 6, 8, 10, 20, καὶ 25 ἔτη θὰ ἦσαν ὀλιγότεροι τῆς σχετικῶς μεγάλης ἀξίας, ἣν θ' ἀποκτήσῃ τὸ προϊόν αὐτῶν καταναλισκόμενον μετὰ 25 ἔτη.

Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἔσχον ἐν Ἑλλάδι τὴν ιδέαν, τῆς δι' ἀποστάξεως τοῦ οἴνου καὶ ἐπεξεργασίας τοῦ ἀποστάγματος, κατασκευῆς τοῦ κονιάκ ; ἀλλὰ καὶ πόσοι μεταξὺ τῶνσχόντων τὴν ιδέαν ταύτην ἐφήρμοσαν τοὺς κανόνας τοῦ δόνησιν εἰς ἀσφαλὲς καὶ ἔδραϊον συμπέρασμα ;

Ἡ ἀφθονία καὶ ἡ ἀρίστη ποιότης τῆς παρ' ἡμῖν πρώτης ὕλης, θὰ ἐπέτρεπον εἰς τοὺς βιομηχάνους μας τὴν κατασκευὴν κονιάκ ἐφαμιλλῶν τῶν Γαλλικῶν, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐπὶ τόσα ἔτη, καὶ ἡ ἑλλειψίς πρωτοβουλίας καὶ σταθερότητος ἐκ μέρους αὐτῶν εἶνε τὰ κύρια αἴτια διὰ τὰ ὅποια ἡ βιομηχανία αὕτη ὑστερεῖ ἐτι ἐν Ἑλλάδι.

Διατὶ εἰς τὰ μεγάλα οἰνοποιεῖα, ὅπου ἀποστάζονται τὰ στέμφυλα, δὲν ἀποστάζεται ἔστω καὶ μικρόν τι μέρος κατ' ἀρχάς, καλοῦ οἴνου πρὸς κατασκευὴν γνησίου κονιάκ, ὅπερ μετὰ παρέλευσιν 10 ἔτων ἐξαγόμενον εἰς τὸ ἐμπόριον, θὰ ἐπέφερον εἰς τὸν οἰνοποιὸν σημαντικὸν κέρδος ; Ὅτι εἶχε τὴν ὑπομονὴν ὁ οἰνοποιὸς νὰ ἰδηδεομευμένους ἐπὶ 10 ἔτη 1000 δραχ. ἀδιάφορον ἂν αὐταὶ μετὰ 10 ἔτη θὰ τῷ ἐπέφερον 10.000 δραχμάς ;

Ἐλπίζομέν, ὅτι βαθμηδὸν θὰ κατανοηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἀνάγκη τῆς τελειοποιήσεως τοῦ σπουδαίου τούτου προϊόντος τῆς βιομηχανίας μας.

B. A.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἀναλογιζόμενοι πολλάκις τὸ ὀλιγόχρονον τῆς ζωῆς μας, ἐκπλησσομένη καὶ ἐλεεινολογοῦμεν τοὺς ἐπιζητούντας ὀλονὲν νὰ θησαυρίζωσι καὶ ἀποταμιεύωσιν, ἐνῶ ταύτοχρόνως βλέπουσιν ἄλλους δυστοχοῦντας καὶ κινδυνεύοντας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου τὴν ἐξοικονόμησιν νὰ ἐπιτύχωσιν.

❖❖❖❖

Καὶ θεωροῦμεν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἄλλο τι ἢ τοιοῦτους, ἔχοντας συνείδησιν, καρδίαν καὶ αἰσθήματα. Καὶ τὰ ἀγριώτερα θηρία ἀκόμη ἀλληλοβοηθοῦνται, λείγοντα τὸ ἐν τὰς πληγὰς τοῦ ἐτέρου. Πόσον μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος ὁ πεπρωτισμένος λογικόν, καρδίαν, νοῦν καὶ αἰσθήματα εὐγενέστερα καὶ ὅλως διάφορα τοῦ κτηνώδους !

❖❖❖❖

Ὁ βίος ἡμῶν εἶναι ἐλάχιστος, ὅσον καὶ ἂν ὑποθετῇ μακρὰς, ἢ αὖ ἡμέρα τοῦ θανάτου ἡμῶν ἐγγίζει πάντοτε, διότι ἡ ζωὴ ἡμῶν δὲν εἶναι, ἢ εἰς καὶ μόνος σπινθήρ.

❖❖❖❖

Διατὶ λοιπὸν τὴν ἐμφοτον χαρὰν τῆς ψυχῆς, ἣτις γεννᾶται, ὀπόταν τείνωμεν χεῖρα βοήθειας, ν' ἀποφεύγωμεν νὰ ἀπολαμβάνωμεν ;

❖❖❖❖

Διατὶ νὰ μὴ προσφέρωμεν εἰς τὸν στερούμενον βοήθειαν καὶ συνδρομήν, ἵνα κερδίζωμεν παρ' αὐτοῦ ἀνακούφισιν τινὰ τῶν βασάνων τῆς ζωῆς ἡμῶν, τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μας, ὅταν ἡ χεὶρ ἡμῶν βοηθῆ ;

❖❖❖❖

Διατὶ νὰ μὴν ἔχωμεν εὐρέα πάντοτε, μεγάλα καὶ ἀνοικτὰ τὰ στήθη ἡμῶν καὶ τὴν καρδίαν, διὰ νὰ κερδίζῃ ἡ ψυχὴ ἡμῶν χαρὰν, εὐθυμίαν καὶ γέλωτα παρὰ τῶν εὐεργετούμενων ἐνδεῶν, καθὼς τὸ σῶμα ἡμῶν λαμβάνει ἄρτον παρὰ τῶν πτωχῶν ἐργατῶν ;

❖❖❖❖

Οἱ γενναῖοι, οἱ γενναῖοι καὶ πρόθυμοι εἰς τὰς χορηγίας αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ εὐεργετοῦντες τοὺς πάσχοντας, οὐδέποτε ἀσανασχετῶσι κατὰ τῆς ζωῆς των, διότι εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Καλόν, ὅπερ πᾶς τις βεβαίως ἐπεζητεῖ, ἀλλ' ὀλίγοι ἀποφασίζουσι νὰ πράττωσιν.

N. S.

ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑ

Μὲ ραβδί καὶ μὲ δυσάκι ἀσπρογένης καὶ κυρτὸς τρέχ' ἀκούραστος εἰς γέρων, ὁ χειμῶνας ὁ σκληρὸς.

Ἄσπρα κάνει τὰ λειβάδια τὰ ποτάμια σταματᾶ, ῥίχνει τῶν κλαδιῶν τὰ φύλλα καὶ βουβαίνει τὰ πουλιά.

Μπαίν' ὁ πλοῦσιος στὸ παλάτι στὴν καλύβα ὁ πτωχὸς μέσ' τὰ πρόβατα κοιμᾶται φοβισμένος ὁ βοσκός.

Πτωχὰ μάνα τὰ παιδιά της μὲ τὸ χνότο της θερμαίνει νυστικὰ τὰ δύο κλαίει τ' ἄλλο ἄρρωστο πεθαίνει.

Κλαί' ἢ δύστηνος μητέρα τὸ παιδί τ' ἀπεθαμένο, μάνα, κρᾶζει τ' ἄλλο τέκνο νυστικόν, ἐγὼ πεθαίνω !

Αἴτινα φλέγει τῆς μητέρας τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδίαν δὲν ὑπάρχει δι' ἐκείνην ἔλεος ἢ εὐσπλαγχνία.

Ζωντανὰ κ' ἀπεθαμένο στὴν καλύβα κλαί' ἢ μάνα ψωμί πάει νὰ βρῇ τῶν ζώντων καὶ γὰρ τὸ νεκρὸ λαμπάδα.

Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια σὲ πλοῦσιον θύρα κρούει πλὴν ματαίως κάθε Κροῖσος τὸν πτωχὸ δὲν τὸν ἀκούει.

Πικραμέν' ἢ δόλια μάνα ἐπιστρέφει στὰ μικρὰ πλὴν κοντὰ στὸ πεθαμένο βρίσκει τ' ἄλλα δυὸ νεκρά.

Διαμάντης Μ. Τσόμπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΠΟΥΤΑΓΑΡΗΜΕΝΟΥ ΜΟΥ

Amouraki.

Σκυλάκι μου στην ξενιτειά
 Η μόνη συντροφιά μου
 Στα δάκρυα και στατε λύπαις μου
 Μόνη παρηγοριά μου.

Χωρίς έμε δεν έκανες
 Κι' εγώ χωρίς εσένα
 Κι' ήσουν η αγάπη μου η χρυση
 Στα έρρημα τα ξένα.

Ήταν η μόνη σου χαρά
 Ένα μικρό χαδάκι
 Και στής κυράς σου τήν ποδιά
 Να κάνης κρεδατάκι.

Ένδεκα χρόνια η χάρις σου
 Με είχαν μαγεμένη
 Κι' ελόμοια σαν παιδάκι μου
 Σε κύταξα η καυμένη.

Εγώ σ' ελάτρευα και σύ
 Ίρελλά με αγαπούσες
 Και σαν τ' άρνάκι με χαρά
 Παντού μ' άκολουθούσες.

Μά ο χάρος πούνε φθονερός
 Έφθόνησε και μένα
 Και σ' άρπαξε σαν κεραυνός
 Μ' έχωρισε από σένα.

Έδω κυτάζω να σέ δω
 Έκει να σέ γυρεύω
 Κι' αδύνατο μου φαίνεται
 Πώς δεν μπορώ να σ' εύρω.

Φωνάζω έλ' amouraki μου
 Κι' η κοκονίτσα κλαίει
 Κι' η λυπημένη μου φωνή
 Γυρίζει και μου λέει:

«Τόν amouraki εθάψανε
 βαθιά, βαθιά στο χώμα
 Μη άδικα κουράζεσαι
 Να τόν ζητης άκόμα».

«Ω! τέτοιον πόνο πώς εγώ
 Πώς θα τότε βαστάω
 Και πώς χρυσό amouraki μου
 Έγώ θα σε ξεχάσω;

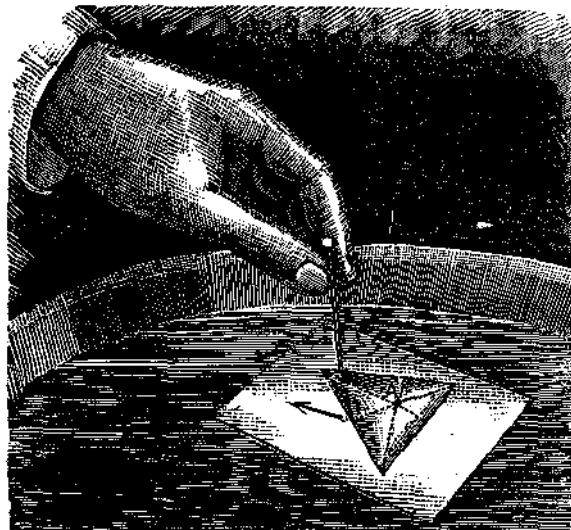
Τῆ 19 Μαΐου 1897

*Αδαμαντία *Απέρη.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΙ ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Σχεδιογραφήσατε επί τεμαχίου λευκού τετραγωνικού, χάρτου οϊουδήποτε, έπιστολών η κοινοῦ, γεωμετρικόν τι σχήμα τριγώνον, τετράγωνον, οκτάγωνον, πολύγωνον, όπως θέλετε διά μέσου κοινοῦ μολυβδοκονδύλου, επερ μουςχευετε προγευστέρως εν τῷ ὕδατι. Θέσατε τὸν χάρτην σας τούτον επί της επιφανείας ὕδατος εντός κάδου η λεκάνης οϊασδήποτε με τὸ σχέδιον πρὸς τὰ άνω (τριγώνον π.χ.) και καλύψατε τούτο ὕδατος μετά προσοχής. Ἡ περιφέρεια της εικόνας θα έμποδίσῃ τὸ ὕδωρ νά φέρεται ἐφ' ὄλου τοῦ χάρτου.

Ἡδὴ λάβετε καρφίδα και έγγίξατε τὸ επί τοῦ σχεδίου σας ὕδωρ εις ὁποιονδήποτε μέρος θελήσατε χωρίς νά εισχωρήσῃ αὐτὴ επί τοῦ χάρτου και θά ἴδῃτε άμέσως τὸν χάρτην σας τούτον κινούμενον εν μῆδι διευθύνσει, μέχρις ὅτου τὸ γεωμετρικόν κέντρον τοῦ τριγώνου σας ελθῇ νά τοποθετηθῇ ακριβῶς κάτωθι της αὐχμῆς της καρφίδος σας. Εἶνε δὲ εὔκολον νά εννοήσατε εκ τῶν προτέρων, δι τὴ σταθῇ επί τοῦ σημείου A, κέντρου τοῦ τετραγώνου σας και δι τὸ χάρτης σας θά βαδίσῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τόξου, μέχρις οὔ τὸ σημεῖον A ελθῇ νά τοποθετηθῇ ὑπὸ τὴν καρφίδα σας. Ὁ χάρτης σας θά σταθῇ τότε ἀφ' εαυτοῦ.

Ἐπαναλάβετε εἴτα τὸ πείραμά σας διά τετραγώνου η πενταγώνου σχεδίου και θά βεβαιωθῃτε, δι τὸ σημεῖον ἐφ' οὔ θά σταθῇ ὁ χάρτης εἶναι ακριβῶς τὸ σημεῖον της συναντήσεως τῶν δύο διαγωνίων. Ἐάν δὲ σχεδιογραφήσατε επί τοῦ χάρτου τὸν χάρτην της Ἑλλάδος και θέσατε, ὡς προείπομεν, ὕδωρ εντός τοῦ σχήματος, θά ἴδῃτε, δι ὁ χάρτης θά σταθῇ εις σημεῖον τι ὑπὸ τὴν καρφίδα σας, επερ θά εξακριβώσατε κατόπιν, δι εἶναι τὸ κέντρον της Ἑλλάδος.

Ἴδού λοιπὸν νέος τρόπος καταδείξεως τοῦ κέντρου οϊουδήποτε σχήματος.

Φ. Π.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΒΑΡΕΛΟΤΩΝ

Τὰ βαρελότα κατασκευάζονται ὡς εἴςῃ: Λαμβάνομεν 200 δρ. χλωρικοῦ Καλλίου και τὰ αναμιγνύομεν προσεκτικῶς μετά 50 δρ. κίνεως θείου, τὸ δὲ μίγμα τούτο αναμιγνύομεν εἰ προσεκτικώτερον μετά 100 δρ. μέλανος Ἀντιμονίου. Ἐκ τοῦ μίγματος τούτου ἀρκεῖ περίπου 1/3 δρ. δι' ἕκαστον βαρελότον, προσμιγνύομεν 3—5 δρ. μικροτάτων λιθαρῶν, τυλιγμένων εντός χάρτου και προσδένομεν στερεῶς. Ἡ ἀνάμιξις γίνεται διά της χειρὸς.

ΟΡΑΙΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΑΓΑΠΟΥ ΑΛΟΥ

Ἄλλος περιηγητής, ὅστις ἔκαμινεν πελοπόρον περιήγησιν διά τῶν Ἀλπεων, διηγείται ανέκδοτον Ἑλβετικῆς τιμωτήτος επερ ἀείζει πολύ νά επαναληφθῇ.

Ἡ Σουηδὴ φίλη ἧτις ἦτο μετά τοῦ φιλοθεάμονος ἔνενου παρατηρήσασα, δι ἦσαν κατάκοποι μετά ἐξάωρον πορείαν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, εἶπεν, «Ἐγρήγορα θά φθάσωμεν εις τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου και θά πάρετε ὄλοι ἀπὸ ἔν θερμὸν κύπελον καφῆ και ὀλίγην τροφήν».

Ἄλλ' ὅταν ἐφθασαν εις τὴν ἐπαυλιν, αὐτὴ ἦτο κλειστή· αἱ θύραι κλειδωμένα, τὰ παραθυρόφυλλα κλειστά, και ὁ τόπος ὄλος ἔρημος, διότι ἦτο ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, και καθ' εἰς ἦτο εις τὸν ἀμπελώνα.

Ὁ νέος ἡμῶν περιηγητής ἦτο πολύ ἀηλιπισμένος, ἀλλ' ἡ καλὴ Σουηδὴ φίλη εἶπεν. «Θά πάρετε αὐτὸ τούτο τὸ ἀναψυκτικόν σας» και πλησιάσασα εις ἕνα σταυρὸν ἐσχηματισμένον ἀπὸ ὠραία ἀνθη τοῦ βουνοῦ, ὅστις ἐκρέματο επί της θύρας, κατὰ τὴν ὠραίαν συνήθειαν τῶν Οὐαλῶν, ἔρριψε κάτω ἔν μέγα κλειδον θύρας και ἔν μιᾷ στιγμῇ ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ἡ φίλη μας ἤναψε τότε ταχέως φλογερὸν πῦρ ἀπὸ ἑύλα, και ἔν ὀλίγῳ χρόνῳ ἔλαβον λίαν ἐξάριετον κύπελον καφῆ και ὀλίγην ἀναψυκτικὴν τροφήν.

Τούτο ἐφάνη πολύ παράδοξον εις τοὺς περιηγητάς, και ἠρώτων τήν τρόπον οἱ οἰκοκυραῖοι ἐτόλμων ν' ἀπέρχωνται οὕτω και ν' ἀφίνωσι τὴν κλεῖδα εις τόπον τόσον ἐπικαιρον.

«Ὡ, εἶπεν ἡ Σουηδὴ φίλη με τόνον ὄλωσ διόλου κινητικόν, δεν ὑπάρχει φόβος νά εἰσελθῇ κανεὶς εκ τῶν ἀνθρώπων ἡμῶν εις οἰκίαν, ἧτις δεν ἀνήκει εις αὐτοὺς, ἐάν ἡ κλεῖς κεῖται ὑπὸ τὸν σταυρὸν πάντοτε ὑπάρχει ἀσφάλεια ἐκεῖ».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ τρέχοντος, ἔτους, εὐαρεστούμενοι, νά μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτήν, ὅπως λάβωσι τὴν ἀποδείξιν τῶν μετά τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τῶν της προσεχοῦς ἐκυβεύσεως.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΕΚΠΩΜΑΤΙΣΙΣ ΒΑΥΚΑΛΕΩΝ ΕΧΟΥΣΩΝ ΠΡΩΜΑ ΥΕΛΙΝΟΝ

Αἱ βαυκάλεις αὐταὶ εἶνε γενικῶς ἀτελεῖς τῶν ἐννέα δ' επί δέκα τὰ πώματα δεν ἐξέρχονται· ἡ κρυστάλλωσις ἐγκαιται εις τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐξατμίσεις τοῦ ὕγρου, επερ κολλᾷ τὰ πώματα επί τοῦ λαίμου της φιάλης.

Ἐνίοτε ἀρκεῖ μόνον, διά νά νικήσωμεν τὴν ἀντίστασιν ταύτην, ν' ἀφίσωμεν τὴν φιάλην επί τινα λεπτά εντός δοχείου πλήρους ὕδατος.

ΕΚΚΟΧΑΙΩΣΙΣ ΕΣΚΟΡΙΑΣΜΕΝΟΥ ΚΟΧΛΙΟΥ (ΒΙΔΑΣ)

Θερμαίνομεν μέχρις ἐρυθροπυρώσεως τὸ ἄκρον πλατείας τινος σιδηρᾶς ράβδου και τὸ ἐφαρμόζομεν επί τινος στιγμᾶς επί της κεφαλῆς τοῦ κοχλίου. Εὐθὺς ὡς ἡ κεφαλὴ θερμανθῇ, ἐκκοχλιούμεν αὐτὴν διά κοχλιοστροφίου (βιδολόγι).

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΘΗΚΩΝ ΤΥΡΟΥ

Εἰς εκ τῶν μᾶλλον ἐπιβλαβῶν ἐχθρῶν τοῦ τυροῦ εἶνε και οἱ ποντικοὶ της τυραποθήκης. ὡς κάλλιστα δύνανται νά τὸ βεβαιώσωσιν εκ σκληρᾶς πείρας, οἱ διάφοροι τυρέμποροι και τυροκόμοι. Πηρετηρήθη, δι τὸ ποντικὸς ἀγαπᾷ πολύ περισσότερο τῶν τυρῶν, τεμάχιον ἄρου ἐψημένου, ὅστις ἐμβαπτίζεται ἀκολούθως εν ἑλαίῳ και ἀναθερμαίνεται ἐπ' ὀλίγον, ἐκλέξτε.

ΕΠΙΧΡΙΣΙΣ ΣΙΑΗΡΟΥ

Ἄναμιγνύομεν καθαρὰν κόκιν σιδηροῦ μετά ἄλαδο-μπογιάς και ἐπιχρίομεν τὰ σιδηρὰ ἀντικείμενα, αἵτινα δεν εἶνε ἀνάγκη νά καθαρισθῶσι προηγουμένως εκ της σκουρίας.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΙ ΟΣΜΑΙ

Ἡ μετά τὴν τομὴν τῶν κρομμύων επί τῶν χειρῶν μένουσα ὀσμὴ ἀπομακρύνεται εὐθὺς διά τινων σταγῶν ἄμμωνίας.

Ὡταύτως φεύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν ἡ δυσάρεστος ὀσμὴ τῶν παστῶν ἰχθύων, όταν ἐντρίψωμεν αὐτὰς με χάρτην ἐφσμερίδων.

Ἡ κακὴ ὀσμὴ, ἣν ἔχει προσλάβει τὸ κρέας, όταν ἐφυλάχθῃ εις ἀκατάλληλον μέρος ἢ και όταν παρατηροῦνται ἔχνη ἀποσυνθέσεως εις τὴν ἐπιφάνειαν, ἀπομακρύνεται δι' ἐκπλύσεως με ἀραιὰν διάλυσιν ὑπερμαγγανικοῦ Καλλίου.

Ἡ διά πολλοὺς ἀνθρώπους ἀνυπόφορος ὀσμὴ τοῦ ἰωδιοφορίου φεύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν, όταν ἐντρίβομεν αὐτὰς με κόκιν συναπιού και ἐλάχιστον μόνον ὕδωρ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΡΑΚΩΝ

Αἱ τράκες κατασκευάζονται ὡς εἴςῃ: Μικρὸν ἀργυροῦν νόμισμα (εἰκοσαράκι) διαλύεται εις 12 1/2 δράμια νιτρικοῦ ὄξιος· γινομένης της διαλύσεως προστίθεται οἰνόπνευμα, τὸ δὲ παραγόμενον ἴζημα, διηθεῖται, πλύνεται δι' ὕδατος και ξηραίνεται ἀπλωνόμενον κατὰ μικρὰς δόσεις επί ποτιστικοῦ χάρτου. Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐργασίας, καθόσον ὁ παραγόμενος κροτικὸς Ἄργυρος εἶνε πολύ ἐπικίνδυνον ἐκρηκτικὸν σῶμα. Δίχημὴ μαχαίριου εκ της ξηρᾶς κίνεως ἀναμιγνύεται με πετραδάκια και τυλισσεται εις χάρτην.

Η ΗΧΩ

VALISNERIA

Valisneria, γλυκεία ανάνησις, ἥτις ὑπενθυμίζει αὐτῷ εὐτυχίαις, πλὴν, δυστυχῶς παρελθούσας ἡμέρας· διὰ τῆς λέξεως δευτέρας εἶχεν ἐπονομάσει μελανόφθαλμον Γαλλίδα, Μαργαρίταν, καλουμένην.

Ἡ ἥρωίς τοῦ διηγήματός μας ἦτο κόρη πλουσίου κτηματίου, ὁ υἱὸς τοῦ ὁποίου, Παῦλος καλούμενος, ἐπούδαζε τὴν ἰατρικὴν εἰς τὴν σχολὴν τῶν Παρισίων. Ὁ νέος οὗτος μόλις συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἦτο πεποικισμένος δι' ὄλων ἐκεῖνων τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς, τὰ ὅποια καθιστῶσιν αὐτὸν ἀγαπητὸν τοῖς πᾶσι· τὸν νέον τοῦτον ἐγκώριον ὁ Δημήτριος, Ἕλλην φοιτητῆς, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ *Hôtel Dieu* καὶ συνεδέθησαν ἔκτοτε φιλικῶς. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσεν ὁ Γάλλος φοιτητῆς τὸν Δημήτριον εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ ἐπαυλιν, ἡμίσειαν ὥραν τῶν Παρισίων ἀπέχουσαν.

Ἡ ἐξοχὴ αὕτη στερεῖται μὲν χαρακτήρος ἐξόχου, ἀποπνέει ὅμως ἀπαράμιλλον ἠδονήν, ἐπερχομένου τοῦ ἔαρος. Εἰσερχόμενος ὁ Δημήτριος καὶ ἀναπνέων τὸν εὐώδη ἀέρα τῶν ροδίνων στεφάνων τοῦ κηπου, ἠσθάνθη τὴν γαλήνην τῆς ἐνδομύχου εὐδαιμονίας, ἥτις ἐφαλλεν ἄρρητον τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἥλιος ἠκτινοβολεῖ, τὰ περίξ ἐγγέλων, ζωὴ δ' ἔπνεεν ἐν τῇ ἐπαύλει, ζωὴ ἀφθονίας καὶ εὐμαρείας, νῦν ὑπαρχούσης ἐν ταῖς πλουσιωτέραις νορμανδικαῖς ἐπαύλεσιν.

Ἡνεωγμένη θύρα εὐρείας ἀλλῆς πεφυτευμένης, οἴκην παραδείσου, ἤγεν εἰς τὸν ἐν τῷ βάθει κείμενον κήπον καὶ τὰ ἐκατέρωθεν κείμενα ἀγρο-

τικὰ οἰκήματα τοῦ Γάλλου κτηματίου. Κρούσαντες τὸν κώδωνα οἱ δύο νέοι εἰσῆλθον ἐν μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι εἰσὶν ἐρυθρόχροοι· ἐν τῇ σχηματιζομένῃ ὑπ' αὐτῶν καὶ τῆς ὀροφῆς γωνία διήκει γραμμὴ κύκλῳ ἐκ ξύλου καρυᾶς πεποικιλμένη διὰ χρυσῶν ἀστερίσκων· ἡ ὀροφὴ ὑψηλὴ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ἐλαιογραφιῶν, αἷν ἡ μία, ἡ τοῦ μέσου, παριστᾷ τὸ θέσος τῆς Βολωνίας, ἡ δευτέρα κυνηγετικὸν τι ἐπεισόδιον, καὶ ἡ τρίτη χιονοσκεπὲς τῆς Ρωσσίας ὀροπέδιον· ἀριστερὰ τοῦ εἰσερχομένου κλειδοκύμβαλον, τὰ πλῆκτρα τοῦ ὁποίου ἐφαυε διὰ τῶν ὠραίων αὐτῆς δακτύλων, ἡ νεαρὰ ἀκόμη μήτηρ τοῦ φίλου τοῦ Δημήτριου, καὶ ἥτις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαίανιζε τὸ *Adieu* τοῦ *Schuber*. Ἀφοῦ ὁ Γάλλος φοιτητῆς ἐπαρουσίασε τὸν φίλον του πρὸς τὴν μητέρα του, μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ὠραίου θάσου, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἐμπροσθεν τοῦ μεγάρου· μακρόθεν δὲ διεκριναν νεαρὰν κόρην, ἥτις ἐφαλλε μελαγχολικὸν ἄσμα, τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἐφθανε μέχρις αὐτῶν· ἡ νεαρὰ αὕτη κόρη ἦτον ἡ Μαργαρίτα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παύλου καὶ κόρη τοῦ πλουσίου κτηματίου, ὅστις πρὸ πολλοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῇ ζωῇ.

Ἡ Μαργαρίτα, νέα μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς δέκα ἑπτὰ ἀνοίξεις, ἦτον ἀναστήματος μετρίου, μελαχροινὴ, μὲ μέλανας καὶ ἀγνήν ἀβρότητα ἐκφράζοντας ὀφθαλμούς, μὲ κόμην μελανήν, τόσον πλουσίαν, ὅσον οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὀνειροπόλησῃ· ἡ θαυμασία αὕτη κόμη, ὑψηλὰ ἀνηρτημένη ἐπὶ λευκοῦ αὐχένου, κατέπιπτε μέχρι τῶν λεπτῶν μελανῶν ὀφρύων τῆς καὶ ἐπεσκίαζε θελκτικῶς τοὺς δύο μέλανας αὐτῆς ὀφθαλμούς, οὗς δύο κρουσσοὶ πυκνοτάτων βλεφαρίδων καθίστων ἔτι μάλλον ὠραίους ἢ ὅσον ἦσαν· εἶχε τὰ χεῖλη κορᾶλлина, ὁσάκις δὲ ταῦτα ἐμειδιῶν, διεκρινέ τις δύο σειρὰς λεπτοτάτων ὀδόντων. Οἱ καταπίπτοντες αὐτῆς ὤμοι, ὁ σχηματισμὸς τοῦ σώματός τῆς δυσκόλως δύναται νὰ περιγραφῶσιν· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε οἱ ἀτενίζοντες αὐτὴν ὀφθαλμοὶ ἠχμαλωτίζοντο· ἦτο τέλος τὸ κέντρον τῆς ἐλξεως· ἐν ἀπάσαις ταῖς αἰθούσαις.

Ὁ Δημήτριος βλέπει εἰσέτι αὐτὴν χωροῦσαν διὰ τῶν ἀνθοφόρων φραγμῶν καὶ περιθόλων, φέρουσαν ἰταλικὸν ψιάθινον πῖλον ἀνθοστόλιστον, στηθόδεσμον κυανοῦν, περιζωσμένον δερματίνῃ ζώνῃ καὶ λευκὸν κυμαινόμενον ἐπανωφόριον· ἡ λάμψις τῆς νεότητος αὐτῆς ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἐν τῶν ἑαρινῶν θεληγῆτρων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων ἀνθέων. Τόσην ἀπέπνεεν ἁδολὸν εὐλιχρίνειαν, τόσην ἀγνότητα καὶ τόσην εὐμένειαν, ὥστε πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς εἶχεν ἐλκώσει πᾶσαν καρδίαν. Ὁ Δημήτριος συνεπάθησε τὴν νέαν ταύτην ἐμμανῶς καὶ κατὰ Κυριακὴν μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας τοῦ φίλου του φαινομενικῶς, πράγματι ὅμως, ὅπως τὸ βλέμμα του συναντήσῃ τὸ τῆς Μαργαρίτας...

Ἐκείνη ἐθεώρει αὐτὸν ἡσυχῶς, ἀλλὰ μετὰ βαθείας εὐαρεσκείας· ἐκεῖνος δὲ πάλιν ἠσπαιρεν ὑπὸ τὴν πυρίνην ἀκτῖνα τοῦ σκοτεινοῦ αὐτῆς βλέμματος, ὡς τετραμένος μαχητῆς ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ χειρουργοῦ.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαργαρίτα, ὁ ἀδελφὸς τῆς καὶ ὁ Δημήτριος μετέβησαν εἰς τὴν ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἐξοχῆς τῶν ἀπέχουσαν λίμνην καὶ ἐπιβάντες λέμβου ἀπεβιβάσθησαν εἰς τι νηαῖδιον ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης εὐρισκόμενον. Ἡ νεαρὰ παρθένος αἰφνης, ἐκπληκτικῶς λέγει πρὸς τὸν Δημήτριον:— Παρατηρήσατε, Κύριε, ἐν τῷ ὕδατι τὸ ἄνθος ἐκεῖνο; Περιέργον, πῶς ἀναρριχᾶται! καὶ διὰ τοῦ δακτύλου τῆς ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν *Valisnerian* σπειράλλως. Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὕδατος μακρὸς κορμὸς φέρων ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ ἄνθος ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Τὸ ἄνθος ἀπεσπάσθη μετ' οὐ πολλῷ τοῦ κορμοῦ, καὶ ἀκολουθῶν τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος συνήντησεν ἄλλο ἄνθος, τοῦ ὁποίου οἱ κάλυκες ἦσαν ἀνοικτοί. Τὰ δύο ταῦτα ἄνθη ἀφοῦ ἐμειναν εἰς ἐπαφὴν ἐπὶ ὀλίγα λεπτά, ἀπεχωρίσθησαν.

— Παρατηρήσατε, τῷ λέγει ἡ Μαργαρίτα, ἀπεχωρίσθησαν ἤδη.

— Ναί, τῇ ἀπήντησεν ὁ νέος, ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ἠγαπήθησαν ἐπὶ ὀλίγα λεπτά,

— Περιέργον! ἀπαντᾷ ἡ δεσποινίς, ἡ δυσύλαχος λοιπὸν αὕτη λέξις «Ἐρως» ἐμφωλεῖται καὶ εἰς τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων;

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ μετ' αὐτοῦ ἅπανα ἡ οἰκογένεια τῆς νεαρᾶς παρθένου ἀπεκάλουν αὐτὴν οὐχὶ πλέον Μαργαρίταν, ἀλλὰ *Valisnerian*.

Ἐπὶ τέσσαρας ὀλοκλήρους μῆνας τὸ βλέμμα του δὲν εἶχε συναντήσῃ τὸ ἰδικόν τῆς μακρὰν τῶν προσφιλῶν αὐτῷ ὄχθων τοῦ Σηκουάνα εἶχε μεταβῆ, ὅπως διέλθῃ τὰς διακοπὰς πλησίον τῆς οἰκογενείας του ἐν Ρωσίᾳ. Ἐπιστρέφων δὲ εἰς Παρισίους μετέβη ὅπως ἴδῃ τὴν *Valisnerian* του· μετέβη ἐκεῖ ὅπου, ἕκαστον ἐνδόνον, ἕκαστον ἄνθος, τῷ ὑπενθυμίζον τὰς εὐδαιμονίας ἡμέρας, ἃς διήλθεν πλησίον ἐκείνης. Πλὴν, ὅποια δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπογοήτευσίς του, ἕτε ἔμαθεν παρὰ τῆς θυρωροῦ, ὅτι ἡ δεσποινίς ἠσθάνει σοβαρῶς.

Τρέμων εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι εἰσὶν ἐρυθρόχροοι καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὀροφὴ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν τοιχογραφιῶν. Ἀντὶ τῶν ἡχῶν τῆς μουσικῆς, οὗς ἤκουσε κατὰ τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν, βογγητοὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους τῆς παρθένου, ἥτις κατέκειτο εἰς παρακείμενόν τι δωμάτιον.

Ἡ νεαρὰ παρθένος προσεβλήθη ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Δημήτριου οἱ ὠραῖοι ἀρρενωποὶ χαρακτήρες τοῦ προσώπου τῆς ἔλαμψαν, οἱ δὲ μεγάλοι καὶ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν ἐξ εὐαισθησίας καὶ χαρᾶς· τὸ

στήθος αὐτῆς ἐπαλλε, τὸ μέτωπον ἐπύρεσε, τὰ χεῖλη ἦσαν ξηρὰ καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἐπιέζετο ὑπὸ μεγίστου βάρους· ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν ἀντήχουν πλέον αἱ ὀμιλίαι καὶ ἐν τῷ κήπῳ δὲν ἠκούετο τὸ ἄσμα, ὅπερ ὑπετονθόριζεν ἐκείνη, κόπτουσα ἄνθη.

Ἡ ἐπαυλις ἦτο μονότονος καὶ σκοτεινὴ, ἐπειδὴ ἡ *Valisneria*, ἥτις ἦτον ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ ἐκείνου σύμπαντος, ἠσθάνει καὶ ἠσθάνει φεῦ! σοβαρῶς.

Τὴν *Valisnerian*, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ γνωρίσῃ τὰς μεθυστικὰς τοῦ ἔρωτος ἐκστάσεις δὲν ἐγκατέλειπεν οὐδὲ στιγμὴν· πλὴν, φεῦ! οὔτε αἱ συμβουλαι διαπρεπῶν ἰατρῶν, οὔτε αἱ περιθάλψεις μητρὸς καὶ ἀδελφοῦ, ἀλλ' οὔτε τὰ δάκρυα δυστήνου ἔρωτος ἠδυνήθησαν νὰ προλάβωσι τὸ κακὸν καὶ προῖαν τινὰ ἡ *Valisneria* ἐξέπνεεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐναποθέσει τὰ γλυκύτερα τοῦ βίου τῆς ὄνειρα. Αἱ τελευταῖαι τῆς λέξεις ἦσαν πικρὸν παράπονον, ὅτι ἡ *Valisneria* ἦτον εὐτυχεστέρᾳ ἐκείνης.

Ἐρ Παρισίους.

Π. Ν. Διδόρχης

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ

(Τῆ Ε... Ζ...)

Δὲν ἔπρεπε στὸν βίον μου σκλήρᾳ νὰ σ' ἀπαντήσω
Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ἴδῶ
οὔτε νὰ σὲ γνωρίσω.

Δὲν ἔπρεπεν ἐρωτικὸν τὸ βλέμμα νὰ μὲ ὄψῃς
καὶ ἔπειτα τὸν ἔρωτα
σκλήρᾳ νὰ μ' ἀπορρίψῃς.

Δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ πῆς
πῶς θὰ μὲ ἀγαπήσῃς,
Δὲν ἔπρεπε, Δὲν ἔπρεπε
σκλήρᾳ νὰ μ' ἀπατήσῃς.

Λάρισα.

Ἄδαμ. Ν. Νικολαΐδης

ΣΤΗΝ ΝΕΡΑΙΔΑ ΛΙΜΝΟ Π...

Γλυκεῖα νεράϊδα ὅπου μ' ἀρπάζεις
σ' τὰ μαγεμμένα χρυσὰ φτερά
γιατὶ τὴ δόλεια καρδιὰ τρομάζει
γιατὶ τὴν κάμνεις καὶ λαχταρᾷ;

Καὶ τρέμ' ἡ μαύρη σὰ δειλιασμένο
ἀηδόνι ἔρρω καὶ μοναχὸ
μακρὰ π' τὸ ταῖρι κυνηγημένο
πᾶχει τραγοῦδι μαῦρον ἄχρ.

Κ' ὡσάν τ' ἀστέρια ποῦ τρεμοσβύνουν
σὲ μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ
καὶ ἀνατέλλουν ἐκεῖ ποῦ δύνουν
πίσω σὲ σύμφε' τοῦ Γεναριοῦ.

Θαρρῶ ἢ καρδιά μου ποῦ τρεμοσβύνει
καὶ ξαναλεῖ ἐκεῖ μὲ μιὰ
γιατὶ σ' τὸν κόσμῳ ζωὴ τῆς δίνει
καὶ λάμπ' ἀκοίμητη μαύρη ματιά.

Δὸς τὰ φτερά σου δὸς τὰ καὶ πάλι
στὰ μεσουράνια γιὰ νὰ διαβῇ
καὶ σὲν πουλάκι γλυκὰ νὰ ψάλλῃ
πριχοῦ 'ς τὴ δύσι γιὰ νὰ κρυβῇ.

Χλωρὰ στεφάνια ἀπὸ λουλούδια
ἐμὰς τὰς δύο θὰ στεφανώσουν
ὅταν ἀντάμα σὸν ἀγγελούδια
ἢ δυὸ καρδιές μας θὲ' ν' ἀνταμώνουν.

Κόμης - Ἀρτώφ.

ΝΥΚΤΩΔΙΑ

Γλυκὰ κοιμᾶσαι, κόρη μου
γοργὰ τ' ἀστέρια σβύνουν
γλυκὰ καὶ μὲ τὰ λόγια μου
παράπονα ἀφίνουν.

Ἢ φύτις ὄλη ἀπαλὰ
ξύπνα, σὲ χαιρετίζει
δρυσταίς, ἀστέρια καὶ φιλιὰ
καὶ γιάτα σου χαρίζει.

Ξύπνα καὶ μὴ κοιμᾶσαι
ἐφάν' ἢ χαραυγῇ,
τὰ δάκρυά μου παῦσε
λυπήσου με σκληρῇ.

Ἀγρύπνησε μαζί μου
μικρὸ μου ἀγγελούδι,
πριν σβύσῃ ἢ ζωὴ μου
γοργὰ μὲ τὸ τραγοῦδι.

Δὲν μὲ πονεῖ ' ψυχὴ σου
ὄσα καὶ νὰ σοῦ πῶ;
Καὶ ὅμως ἢ σιωπῇ σου
μοῦ λέει «σ' ἀγαπῶ».

Ἐν Ἐνηροχωρίῳ 24 7 Ἰουλίου 1900.

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΑΝΣ

ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Οἱ φίλοι, εἶναι μιὰ οἰκογένεια, ἢς ἐκ-
λέγονται τὰ μέλη.

A. Karr

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πλέον ἐλ-
πίδας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὐχὶ μόνον δὲν
αἰσθάνεται τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν φέρει
μετὰ βάρους.

Βολταίρος

Ἀποφεύγετε στιγμιαίως τὸν θυμῶδη
ἄνθρωπον, διὰ παντὸς δὲ τὸν προσπεπομη-
μένον.

Πασχάλης

Πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ ζήσωμεν ἐπὶ
μακρὸν χρόνον, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ γη-
ράσῃ.

Swift

Ὅποταν εὐγενὴς βίος προετοίμασε τὸ
γῆρας, δὲν ὑπενθυμίζει τότε τὴν κατὰ-
πτώσιν, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀθανασίας.

Κυρία Σταέλ

Ὅστις θέλει τὸ καλὸν τοῦ πλησίον,
κατορθώνει τὸ ἰδικόν του.

Κινέζος

Παντοῦ καὶ πάντοτε αἱ καλάι καρδίαι
εἶναι ἀδελφαί.

Florian

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Κυρία τις μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν φίλης τῆς, ἧς ἢ
μικρὰ κόρη ἔκλειεν.

— Μπα, τί ἄσχημον πρᾶγμα εἶναι νὰ κλαίουν τὰ
κορίτσια, τῆς λέγει ἢ μήτηρ, ὅπως τὴν κάμη νὰ παύσῃ.

— Βέβαια, βέβαια, ὅταν κλαίουν τὰ κορίτσια, γί-
νονται πολὺ ἄσχημα, κηκόμωτρα, προσθέτει καὶ ἢ προ-
σελθοῦσα Κυρία.

Ἢ δὲ μικρὰ κόρη παρατηροῦσα ταύτην μετὰ προ-
σοχῆς!

— Καὶ σεῖς ἐκλαίετε πολὺ! τῇ λέγει, ὅταν εἶσθε
μικρά;

Εἰς τὸ θέατρον:

— Πατέρα, εἶδες; ὁ ταχυδακτυλουργός; ἀπὸ ἑνα
φράγγον ἀργυροῦν ἔκαμεν ἄνθος.

— Εὐκόλον πρᾶγμα. Καὶ ἢ μητέρα σου ἀπὸ ἑν εἰκο-
σιπεντόδραχμον ἔκαμεν ἑνα καπέλλον! Ἰδέ την.

Εἰς τὸ τραμβάι:

Κυρία τις μὴ εὐρίσκουσα θέσιν ἐντός, θέλει νὰ σταθῇ
ἔξωθεν.

— Θὰ μείνω ἐδῶ, λέγει πρὸς τὸν ὀδηγόν, ἀφοῦ δὲν
μοῦ κάμνουν θέσιν μέσα.

— Μείνατε, τῇ ἀπαντᾷ ἀφελῶς οὗτος παρηγορητι-
κῶς, ἢ πρὸς τὸν μαζὺ μὲ αὐτούς.

— Πῶς, Μίς, διὰ τοῦ σαρκίου μας;
— Ἄ, ὄχι μιλῶδες, διὰ τῆς παρουσίας μας.
— Τότε, μάλιστα, πηγαίνομεν.

Καὶ οὕτως οἱ ἄγγλοι συμφωνοῦν εἰς ὅλα, ἀνευ
ἔριδος.

Ἐν τινι δημηγύρι ὀμίλῳ περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ
Λαζάρου.

— Τὴν σήμερον δὲν βλέπομεν τοιαῦτα θαύματα,
ἐπέειπε τις.

— Ἄ! ὄχι, ἀπήνησεν εἰς νέος Ἀσκληπιάδης, ἢ
ἰατρικῇ ἔκαμε τοσαύτας ἤδη προόδους!

Εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

— Δυστυχῆ! ἔλεγέ τις πρὸς νεκροθάπτην, χθὲς ἔθα-
ψες ἕνα, ὅστις ἔζη ἀκόμη.

— Πῶς; ἀπαντᾷ μετ' ἐκπλήξεως ἐκεῖνος, δὲν εἶχεν
ἀποθάνει ἀκόμη;

— Ἢ καρδιά του ἔπαλλε ἀκόμη.

— Ἄ! μπᾶ, σεῖς δὲν ξεύρετε ἀπὸ τέτοια. Ἄν ἐξε-
τάζωμεν ποίου πάλαι ἢ καρδιά ἀκόμη, ποῖος ἔχει τὴν
κεφαλὴν ἀκόμη ζεστήν καὶ τίνος τὰ νεῦρα κινεῶνται,
αἱ, τότε κανεὶς δὲν εἶναι νεκρός.

ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

— Δὲν νομίζεις, Μίς, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω-
μεν καὶ ἕως τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, νὰ
τὸ ἴδωμεν καὶ αὐτό;

— Ἐγώ, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψω-
μεν, ἐκουράσθην τόσον, ὅσον δὲν ἔχω πλέον ὄρε-
ξιν νὰ βλέπω ἐρείπια τῶν νεκρῶν.

— ὦ, yes, ὠραία φράσις, καλὰ εἶπες, Μίς,
ἐρείπια νεκρῶν.

— Εἰς τὴν Ἑλλάδα βλέπει τις ὅλο μουσεῖα
καὶ ἀρχαιοτήτας, μνημεῖα καὶ στήλας, τάφους καὶ
νεκροταφεῖα.

— Ἐρείπια νεκρῶν! γιές, Μίς, ὠραία εἶπες,
ἐρείπια νεκρῶν!

— Δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε ἄλλο;... ὦ, γιές, Μίς, ἔκει, ἔκει
καὶ ὠραία ἄνθη;

— Ἄ, ἔκει καὶ ὠραία ἄνθη, ποῦ εἶναι;

— Νὰ ἐκεῖ εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

— Μὰ καὶ αὐτὰ μαζί μὲ τὰ ἐρείπια τῶν νε-
κρῶν εἶναι;

— Ἄ, αὐτὰ, Μίς, πηγαίνουν πάντοτε καὶ
στολίζου καὶ εὐωδιάζου τὰ ὠραία ἔργα τῶν
Ἑλλήνων!

— Αἱ, τότε, εὐχαριστῶς πηγαίνομεν καὶ ἡμεῖς
νὰ στολίσωμεν τὰ ὠραία ἔργα τῶν Ἑλλήνων.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις:

Εἰς ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς. Ποῖαι εἶναι αἱ ἰδιό-
τητες τῆς θερμότητος; ἐρωτᾷ.

Ὁ μαθητῆς. Ἢ θερμότης διαστέλλει τὰ σώματα,
τὰ μεγαλύνει καὶ τὰ μικρύνει, ἐνῶ τὸ ψῦχος τὰ συ-
στέλλει, τὰ πυκνώνει, καὶ τὰ μικρύνει.

— Εἶπέ μας ἐν παράδειγμα.

— Τὸ θέρος ἢ θερμότης μεγαλύνει τὰς ἡμέρας, τὸν
δὲ χειμῶνα τὸ ψῦχος τὰς μικρύνει.

ΤΕΡΙΝΑ

Ὁ κύριος Σταθόπουλος, ἐπιστρέφων εἰς τὴν
ἐπαρχίαν του, διηγεῖται τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἐντυ-
πώσεις του.

— Ἐπῆγα καὶ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Τσόχα,
ἔλεγε.

— Αἱ, καὶ τί ἄλλο εἶδες; τὸν ἠρώτησαν.

— Και εις τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως, τοῖς ἀπήντησεν.

— Ἄλλο τίποτε;

— Ἐπῆγα καὶ εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, προσέ-
θικεν, εἰς τὸ Ἀθῆναιον, εἰς τὸ Βαριετέ.

— Μά, ὄλο εἰς τὰ θέατρα, πῆγαινες; ὅσον
καιρὸ εὐρίσκεσο εἰς τὰς Ἀθήνας; τὸν ἐρωτᾷ ἡ
σύζυγός του, μετὰ περιεργείας.

— Αἶ, καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ ἰδῆς ἐκεῖ τὸ
καλοκαίρι, τῇ ἀπήντησεν ὁ ἀφελὴς σύζυγος. Αἱ
Ἀθῆναι τὸν χειμῶνα εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας,
ποῦ πηγαίνουν στὰ μαγαζὰ καὶ τὸ καλοκαίρι διὰ
τοὺς ἀνδρας, ποῦ τὰ βλέπουν ὅλα. Δὲν τὸ ξεύ-
ρεις αὐτό;

*

Πρὸ τοῦ γάμου. Ἡ
δεσποινὶς Βέρθα κα-
θημένη πρὸ τῆς τρα-
πέζης, ἴσταται ἀφε-
λῶς, στηρίζουσα τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χει-
ρῶν τῆς. Ὁ δὲ Παῦ-
λος παρατηρῶν αὐτὴν
μετ' ἐκτάσεως:

— Ὅποια θελκτι-
κὴ στάσις! εἶπεν ὑπέρχαρις.

Μετὰ ἕξ μῆρας. Ἐνῷ ἐσπέρας τι ἡ κυρία Παύ-
λου ἴσταται ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἀνωτέρω θέσει, ὁ
σύζυγός τῆς παρατηρεῖ αὐτὴν μετ' ἀποστροφῆς,
λέγων:

— Ὅποια χυδαιότης! Θεέ μου, ὅποια προσ-
τυχιά!

*

Καθ' ὁδόν, μεταξύ δύο φίλων:

— Παρατηρῶ, Περικλῆ, ὅτι μετὰ ψυχρότη-
τος ἐχαίρετῆσαι τὴν Ἰουλιαν.

— Ὁφείλον οὕτω νὰ πράξω, ἀφοῦ διατελῶ-
μεν ἐν ψυχρότητι, ἀπήντησεν οὗτος.

— Μὲ τοιαύτην ζέστην; Ὑπέλαβεν ὁ φί-
λος του.

*

Προκειμένου νὰ στεφανωθῆ τις ἄπειρος ἀμφι-
ταλαντεύεται περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἄ! τί τὸ πολυσκέπτεσαι, τῷ λέγει ἡ
πενθερά του. Μήπως νομίζεις, ὅτι μὲ ἓνα γάμον,
θὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι;

Ὁ δὲ ὑποψήφιος σύζυγος ἀνακουφιζόμενος ὀ-
λίγον:

— Τί, θὰ κάμω καὶ ἄλλους γάμους, ἐρωτᾷ,
μειδιῶν.

— Ἄμ βέβαια, ἂν ξεμπερδεύσης ἀπὸ τοῦτον
καὶ ἀπὸ τὰ χέρια μου! ὑπέλαβεν ἐντόνως καὶ
εἶτα σιγηλῶς ἡ πονηρὰ πενθερά.

ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

— Ποῦ πηγαίνομεν ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπητὴ μου;

— Περίπατον, φιλιτάτη.

— Καλὰ περίπατον, ἀλλὰ ποῦ; εἰς ποῖον
μέρος;

— Νὰ ὅπου τύχη, ὅπου εὐρωμεν εὐχαρίστησιν.

— Ἄ, ναί, αὐτὸ ἀρέσει καὶ εἰς ἐμέ, ἀλλὰ
ποῦ θὰ εὐρωμεν εὐχαρίστησιν;

— Νά, ὅπου μᾶς πηγαίνει ὁ καθαλιέρος μας.

— Σοῦ τὸν χαρίζω τέτοιον καθαλιέρον!

— Αἶ, *mia cara*, δι' αὐτοῦ θὰ εὐρωμεν τὸν
καλὸν καθαλιέρον, ὅπως τὸν θέλεις.

— Ἄ, τότε πηγαίνομεν, *amica mia*. Ἐχεις
δίκαιον.

Καὶ προχωροῦν εὐχαριστημένοι.

*

Λέγεται, ὅτι εἰς Παρισίους προσεχῶς συνέρ-
χεται καὶ συνέδριον τῶν καυρέων, τὸ ὅποιον πρό-
κειται νὰ λύσῃ πολλὰ ζητήματα τῆς προσεχοῦς
κομμώσεως.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα,
ἐλεγέ τις ἠλικιωμένος φαλακρὸς πρὸς ὁμήγουρον
μετ' ἐμφάσεως. Διότι ἐκεῖ βεβαίως θὰ συζη-
τηθῆται ἡ εὐρεθὴ ὁ ἀσφαλὴς τρόπος τῆς βα-
φῆς τῆς κόμης καὶ ἡ ἀκριβὴς θεραπεία τῆς φα-
λακρότητος.

*

— Εἶδον εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως,
Πέτρος, ὅτι λαμβάνεις τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆ-

ρος, διὰ τὰς ἐκτάτους πρὸς τὸ κράτος ὑπηρε-
σίας σου. Εἶναι ἀληθές;

— Ὁ! βεβαίως, αἱ πρὸς τὸ κράτος ἐκδουλεύ-
σεις μου εἶναι τοιαῦται, ὥστε διακριτικὴν ἐξαι-
ρεσιν ἀποτελῶ, φίλε μου.

*

Εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐστῆν, ἡρώτα ἐπαρχιώτης
τις, μὴ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς τελετῆς:

— Ἦθελα νὰ εἴξωρα, οἱ πατέρες μας ἔτσι
ἐόρταζον τὴν 25 Μαρτίου;

Γέρων δὲ τις φουστανελοφόρος παρακείμενος,
ἀκούσας αὐτόν, τῷ ἀπαντᾷ:

— Καὶ δὲν ἐρωτᾷς ἐμένα, νὰ σοῦ πῶ; Ποῦ
ξεύρει αὐτός;

*

Δύο κυρία συναντηθεῖσαι καθ' ὁδόν:

— Καλὴ μέρα, Ἐλίσα, τί κάμνεις;

— Νά, πηγαίνω νὰ πάρω ἓνα καπέλλο, εἶδες
πῶς τὰ φοροῦν τώρα; Καὶ σὺ τί κάμνεις, εἶσαι
καλά;

— Νά καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ πάρω ἓνα φόρεμα.

Τὸ εἶδα εἰς τὸ φηγουρίνη.

— Ἄχ, χαῖρε, φιλιτάτη.

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, ἀγαπητὴ μου.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐν τινι χορῷ τοῦ Βαριετέ ὠμίλουν περὶ περι-
ουσιῶν.

— Καὶ ὁ Πέτρος ἔχει μεγάλην περιουσίαν,
ἔλεγεν ὁ Νίκος.

— Ἀπατάσθε, τῷ ἀπήντησεν ἡ Γαλλίς Δ.,
δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτε αὐτός, διότι ὅλην του
τὴν περιουσίαν τὴν ἔδωκεν εἰς ἐμέ.

Αἴτησις γάμου.

— Λοιπὸν θέλετε, κύριε, μίαν ἐκ τῶν θυγα-
τέρων μου;

— Μάλιστα, εἶναι ἡ διακαεστέρη ἐπιθυμία μου.

— Λοιπὸν, δίδω 20,000 φρ. εἰς τὴν νεωτέ-
ραν, 30,000 φρ. εἰς τὴν μεγαλειτέραν καὶ 40,000
φρ. εἰς τὴν ἐπι μεγαλειτέραν. Ποῖαν προτιμᾶτε;

Ὁ ὑποψήφιος, μετ' ἀναστεναγμοῦ:
— Δὲν ἔχετε μοῦ φαίνεται καὶ τετάρτην ἀκόμη
μεγαλειτέραν;

Ὁ κύριος Μ. Δ... ἔλαβε τὸν σταυρὸν τοῦ Σω-
τῆρος καὶ μετέβη νὰ φωτογραφηθῆ μετ' αὐτοῦ,
εἰς τὸ φωτογραφεῖον τῶν ἀδελφῶν Κάντα.

— Εἰς τί σχῆμα ἐπιθυμεῖτε; ἐρωτᾷ ἡ φωτο-
γράφος.

— Εἰς μεγάλον σχῆμα, ἀπήντησεν ὁ κ. Δ.,
ἀλλὰ ἐπιθυμῶ ὁ σταυρὸς νὰ γείνη εἰς φυσικὸν
μέγεθος.

Μεταξὺ δύο, αἰφνιδίως ἐλθόντων εἰς λόγους.

— Ποῦ καλὰ, κύριε, νὰ μονομαχήσωμεν.

— Μετ' ὀλίγον.

— Ποῖαν ὥραν θέλετε;

Ὁ δεύτερος ἐξάγων τὸ ὠρολόγιόν του:

— Δυστυχῶς τὸ ὠρολόγιόν μου ἔσταμάτησε.

Ὁ πρῶτος πράττων τὸ αὐτό:

Δυστυχῶς καὶ τὸ ἰδικόν μου.

Ἡ μονομαχία ματαιοῦται.

Εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον.

Ὁ Πρόεδρος. — Κατηγοροῦμενε, σὲ παρακαλῶ
νὰ ὁμολογήσῃς τὸ ἐγκλήμα.

— Κατηγοροῦμενος: — Ἄρνούμαι.

Ὁ πρόεδρος. — Ἄν καὶ πάλιν ἀρνηθῆς, αἱ δύο
ἀρνήσεις κάμνουν κατάφασιν.

Ὁ Κατηγοροῦμενος. — Τότε ἀρνούμαι τρίς.

Εἰς τὸν σιδηρόδρομον συναντῶνται δύο φίλοι.

— Μπᾶ! ἐδῶ εἶσαι Πέτρος; Τί κάμνεις ἐδῶ;

— Τὸ ἴδιον ὅπως καὶ σὺ.

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1901

Χρονογραφικόν, φιλολογικόν, γεωλογικόν
Τόμος 16ον—Ἔτος 16ον.

Ἄκμαίον πάντοτε, χαριτωμένον, μοναδικόν, πλοῦσιον, καλλιτεχνικώτατον ἔξεδόθη καὶ τὸ ἐφετεινόν **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ** τοῦ 1901.

Σπεύσατε νὰ τὸ ἀπολαύσητε, νὰ ἐντυφῆσητε εἰς τὰς 450 κομμάς του σελίδας, νὰ συναντήσητε πάντας σχεδὸν τοὺς διαπρεπεστέρους ποιητὰς καὶ λογογράφους, οἵτινες συνειργάσθησαν καὶ ἐφέτος, νὰ θαυμάσητε τὰς λαμπράς του εἰκόνας, νὰ αἰσθῆτε ἀλληλοδιαδόχως ὅλας τὰς συγκινήσεις ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν περιεχομένων του ἐξ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς λογοτεχνίας.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως», χάριν τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, φίλων καὶ ἀναγνωστῶν αὐτῆς, πέμπει ἐλεύθερον τελῶν εἰς πάντα ἐμβάλλοντα αὐτῇ τὸ ἰσότιμον φρ. χρ. δὲ τὸ ἀληθῶς ἀπαράμιλλον.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ ΤΟΥ 1901

Μὴ τὸ λησμονῆτε! Εἶνε τὸ ἐκλεκτότερον φιλολογικόν βιβλίον· ἀληθῆς ἀπόλαυσις· σύντροφος θελητικῶς, κόσμημα ἀπαραίτητον πάσης βιβλιοθήκης.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Αἰ «ΠΑΤΡΑΙ»,
ΚΩΝΣΤ. Σ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΑΡΙΘ. 128
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Λαβῶν τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς Βιοτεχνικῆς Ἐκθέσεως.

Κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ: Στέφανα, γιρλάνται κλπ. διὰ γάμους, ἄνθη διάφορα διὰ γυναικίους πῖλους, ἄνθη γλαστρῶν κλπ. διὰ στολισμὸν ἰαθουσῶν, κλπ. Στέφανοι σταυροὶ κλπ. διὰ κηδεῖας. Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ σχετικὰ διὰ κατασκευὴν γυναικίων πῖλων, ἴητοι βαπτιστικά καπελάκια, πετρά, ὑφάσματα, ψάθαι, κορδέλλαι κλπ. τοῦ τελευταίου συρμοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

20. Αἶνιγμα

Τὴν γαλήνην τοῦ νοῦ σου ἀκουσίως σοὶ ταράττω
 Ἐν αὐτῷ ὅταν ὑπάρχω τότε μόνον τοῦτο πράττω.
 Εἰς τὰ ὕψη σὲ κομίζω κ' εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης
 Καὶ τὰ ἴχνη μου θηρεύων διαφόρως θά μὲ πλάσῃς
 Εἰς πολέμους σὲ εἰσάγω κ' εἰς παντοίας ἀτραπούς
 Ἐψῶθα δύσκολον εἰσοῦει τοῦ ἀνθρώπου, φίλε, ποῦς
 Εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη, ὅτε ἤκμαζον μαντεῖα
 Ὀνητῶν πλειστῶν τοῦ θανάτου ἐγὼ ἤρουν ἢ αἷτια
 Ἐν τῇ σκοτοδίνῃ ταύτῃ ἂν τυχόν μ' ἀνακαλύψῃς
 Ἐξάλλω χαρὰς εἰς λήθην τὴν ἐνόχλησιν θά ῥίψῃς.

Βραβία.

Mester Manole.

21. Ἐρώτησις

Διατί τὸν χειμῶνα κάμνει ψυχὸς καὶ τὸ θέρος ζέστην;

22. Ἀπορία

Κυριακῇ, Δευτέρῃ, Τρίτῃ, Τετάρτῃ, κτλ. Ποῖα ἢ διαφορά τῆς μιᾶς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἄλλης;

ΣΗΜ. Εἰς τὸν πρῶτον λύτην τῶν ἀνωτέρω ἀσκήσεων δοθῆσεται ὡς δῶρον ὁ «**Προξεντικὸς**» ἡ ἔμμετρος κωμῳδία τοῦ κ. Σαχίνῃ. Τῶν λοιπῶν δημοσιευθῆσονται τὰ δνόματα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 5ου ΤΕΥΧΟΥΣ

15. Ἐρώτησις. Τὸν Κον Στάη, τὸ Ἄστν.

Ἐλυσαν αὐτὴν, ὁ κ. Μιχ. Πέτρου ἐκ Σύρου, ἡ δις Κλεάνθη Μαλιχοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἄριστ. Παναγιώτου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ κυρ. Κλεονίκη Μαρινῶν ἐκ Πατρῶν.

16. Ἀπορία. Ἡ Ὑδρα, Σπέτσαι, τὰ Φαρά.

Ἐλυσαν αὐτὴν, ὁ κ. Μιχ. Πέτρου ἐκ Σύρου, ὁ κυρ. Ἄριστ. Παναγιώτου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δις Ἐλένη Διμπεροπούλου ἐκ Ναυπλίου καὶ ὁ Π. Στριγιάννης ἐκ Πειραιῶς.

17. Ἐρώτησις. Ἄναρχος—ἀναρχικός.

Ἐλυσαν αὐτὴν, ὁ κ. Π. Στριγιάννης ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Νικ. Νικολόπουλος ἐκ Καλαμῶν, ἡ δις Κλεάνθη Μαλιχοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Περ. Πατρικίς ἐξ Ἴου.

18. Ἐρώτησις. Τὴν αὐτοκτονίαν.

Ἐλυσαν αὐτὴν, ὁ κ. Ν. Νικολόπουλος ἐκ Καλαμῶν, ὁ κ. Διον. Ἀραπίδης ἐκ Πατρῶν, ἡ κυρία Ἀριόδνη Κ. ἐκ Γυθείου καὶ ὁ κ. Π. Σιζδάγος ἐκ Σύρου.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Ἡ. λ. Π ε ἰ ρ α ἱ ἄ. Ζητούμενος ἀριθμὸς οἷς ἀπεστείλαμεν. — Α. Κ. Βῶ λ ο ν. Δυστυχῶς ἀπουσίαζον καὶ μόλις ἤδη ἔλαβον γνῶσιν παρακλήσεώς σας, Ταχυδρομικῶς γράψω. — Κ. Δ. Πά τ ρ α ς. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Κ. Π. Κ. Α η ξ ο ὑ ρ ε ο ν. Καθυστεροῦνται φύλλα τινά, ἅτινα προσεχῶς λαμβάνετε καὶ ἡσυχεῖτε — Σ. Φ. Μ. Πά τ ρ α ἱ. Ὡς μετεφέρωμεν αὐτόθι, ὡς γράφετε. — Δ. Κ. Γ α σ τ ο ὔ ν η ν. Ἐπιστολὴ μετ' περιεχόμενα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Φύλλα λαμβάνετε προσεχῶς καὶ ἡσυχεῖτε. — Σ Δ. Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ἱ α ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας στέλλεται ταχυδρομικῶς. — Φ. Β. Σ χ ὀ π ε λ ο ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Φύλλα προσεχῶς λαμβάνετε διότι ἐνεκα τοῦ θέρους καθυστεροῦνται τινά. — Ο. Μ. Π ε τ ρ ο ὔ π ο λ ι ν. Ζητούμενος τόμος οἷς ἀπεστείλαμεν. Φροντίσατε παραλαβὴν. — Δ. Σ. Β ο σ τ ῶ ν η ν. Ἐχθε διδικαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζητε, ὅτι μεγάλας προσπαθείας καταβάλλομεν, ὅπως εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς. — Μ. Α. Μ α σ α λ ἱ α ν. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Β. Ρ. Κ έ ρ χ υ ρ α ν. Ζητούμενος ἀριθμὸς οἷς ἀπεστείλαμεν, τὴν δὲ παραγγέλιαν οἷς ἀποστέλλομεν προσεχῶς. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συστάσεις σας.